

เทียนชื่อ คู่ป่วนผจญวิญญาน ภาค 3

เล่ม 9 : ไถวิญญาน

天师执位III之九 : 赎魂

ผ่านลั่ว 樊落 เขียน อั้งอิง แปล

Copyright © 2009 by 樊落 (Fanluo)

Thai Language Edition © 2023 by Bakerybook Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-92-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2566

ราคา 285 บาท

บรรณาธิการเล่ม : OhM

ภาพปก : Leila

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

ประตุความทรงจำของทุกคนล้วนถูกล็อกเอาไว้
แต่ไม่ใช่ว่าในมือของทุกคนจะมีกุญแจที่สามารถปลดล็อก

มีไม่เท่ากับว่าโชคดี

ไม่มี ก็ไม่เท่ากับว่าโชคร้าย

สิ่งที่ได้รับและสิ่งที่สูญเสียล้วนขึ้นอยู่กับเหตุและผล
ชีวิตมนุษย์หนึ่งชาติภพ มีสิ่งต่างๆ มากมายที่จำเป็นต้องซัดใช้คืน
ไม่ว่าจะเป็นการไถโทษ ไถความรู้สึก หรือไถวิญญาณ

ยามเช้า บรรดาผู้คนที่สวมชุดคนใช้แบบเดียวกันรวมตัวนั่งพักผ่อนบนสนามหญ้าเพราะเพิ่งกินอาหารเช้าเสร็จ สภาพอากาศไม่เลว จึงมีคนเอนกายนอนอาบแดดบนพื้น ด้านหนึ่งของสนามหญ้างัดโตะเก้าอี้สีขาวซึ่งเป็นแบบยึดกับพื้นเอาไว้ ดูมั่นคงมาก

ชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังมุดไปมาอยู่ระหว่างโตะเก้าอี้ เหมือนรู้สึกสนุกกับเกมใหม่นี้จึงส่งเสียงหัวเราะชื่อป้อออกมาเป็นระยะ ของว่างซึ่งพยาบาลเพิ่งวางลงบนโตะถูกเขาเอื้อมมือไปหยิบ พยายามยัดเข้าปากสุดชีวิต เพราะกินเร็วเกินไป ของว่างกว่าครึ่งจึงร่วงตกลงบนพื้น เขาชบหน้าลงไปเลียกินกับพื้นโดยตรง ผู้ป่วยคนอื่นเห็นเข้าก็วิ่งมาเลียนแบบกริยานี้ ทุกคนยื้อแย่งกันอย่างสนุกสนานโดยไม่สนใจว่าพื้นหญ้าสกปรกแค่ไหน

“เขาเป็นแบบนี้มาตลอด?” บนระเบียงฝั่งตรงข้ามสนามหญ้า
นางเสวียนสอบถามคนที่เดินมาด้วยกันกับพวกเขา

“เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย ส่วนใหญ่เวลาที่ลูกสาวมาเยี่ยมเขาจะอาการดีขึ้น

หน่อย แต่เขาถือเป็นผู้ปวยที่ดูแลค่อนข้างง่าย จึงสามารถออกมาพักผ่อน
ข้างนอกได้ตามเวลาที่กำหนด”

“ลูกสาวเขามาที่นี่บ่อย?”

“ใช่ นานที่สุดก็แค่มาวันเว้นวันเท่านั้น ถือเป็นลูกกตัญญู คนแบบนี้
หาได้ยาก คนส่วนใหญ่พอรู้ว่าอาการป่วยทางจิตของญาติตัวเองยากจะรักษา
หาย ก็จะทิ้งพวกเขาไว้ที่นั่นโดยไม่สนใจอีก บางคนมาแค่ปีละครั้ง”

คุณหมอเป็นคนช่างคุย อาจเพราะทำงานในโรงพยาบาลจิตเวช
ตลอดทั้งปี มีโอกาสน้อยที่จะได้ติดต่อกับโลกภายนอก หลังได้ฟังว่าจางเสวียน
กับเนี่ยสิงเฟิงเป็นเพื่อนร่วมงานของซูหยางและได้รับการแนะนำจากเขาให้
มาที่นี่เพราะอยากทำรายงานข่าวเกี่ยวกับคนไข้ในโรงพยาบาลจิตเวช คุณหมอก็
พูดจ้อไม่หยุดปาก ทั้งยังพาพวกเขาเดินชมห้องผู้ป่วยแต่ละเขตด้วยความ
กระตือรือร้น จุดนี้ช่วยลดปัญหาให้จางเสวียนไปได้มาก

ระหว่างฟังคำอธิบาย จางเสวียนทอดสายตาไปบนสนามหญ้าอีก
ครั้ง จางเสวียนยังคงแย่งของว่างอยู่กับผู้ป่วยคนอื่น เก็บเศษของว่างที่ตก
พื้นใส่ปากเป็นระยะ ดูท่าทางตั้งอกตั้งใจมาก ไม่มีทีท่าสังเกตเห็นว่ามีคน
กำลังจับจ้องการเคลื่อนไหวของเขา

ฝีมือการแสดงล้าลึกเหลือเกิน จางเสวียนยิ้มเย็นขณะครุ่นคิด หาก
ไม่ใช่เพราะท่านประธานสันนิษฐานความจริงทั้งหมดออกมาแล้ว เกรงว่าเขา
คงถูกหลอกแน่ ตอนนี้จางเสวียนคิดอยากจะโยนอุจจาระแว่วเข้าไปสั๊กก้อน
ดูสิว่าฝ่ายนั้นยังจะกล้าเล่นสนุกสนานแบบนี้อยู่อีกไหม

เขามองเนี่ยสิงเฟิง สอบถามความคิดเห็นของอีกฝ่ายผ่านทาง
สายตา

เนี่ยสิงเฟิงถามคุณหมอ

“ในเมื่อจางเสวี่ยซานเป็นแคโรคประสาท อาการไม่รุนแรง ทำไมถึงพักอยู่ข้างห้องเสียเปาคุน?”

“มีช่วงหนึ่งที่อาการเขาแย่่มาก เคยทำร้ายผู้ป่วยคนอื่น เลยต้องขังเขาไว้ในเขตห้องพักผู้ป่วยอันตรายเป็นการชั่วคราว ตอนหลังเสียเปาคุน...”

พบว่าตนผลอหลุดปาก คุณหมอรีบกลืนคำพูดกลับลงไป จางเสวี่ยนยิ้มยิ้มด้วยความเข้าใจ บอกเสียงเบา “ผมรู้ ผมรู้ เสียเปาคุนแอบหนีออกไปสินะ เห็นว่าจนปานนี้ก็ยังไม่จับไม่ได้”

“พวกคุณรู้กระทั่งเรื่องนี้เสียว สมแล้วที่ทำอาชีพนี้ ขำไวเหลือเกิน!” คุณหมอมองพวกเขาด้วยความนับถือ “คืออย่างนี้ จางเสวี่ยซานพักอยู่ห้องข้างเสียเปาคุนได้ไม่นาน เสียเปาคุนก็หนีออกจากโรงพยาบาล จะว่าไปก็ประหลาด ประตุน้ำต่างในโรงพยาบาลของพวกเราติดลูกกรงเหล็กทั้งหมด เขตอันตรายทำประตูเหล็กสองชั้นไว้เป็นพิเศษ เสียเปาคุนยังถูกล่ามตรวนที่ขา ไม่มีใครรู้ว่าเขาปลดล็อกตรวนและหนีออกไปได้อย่างไร ทางตำรวจก็สืบไม่พบเบาะแส แต่บอกว่าอยู่ระหว่างการตรวจสอบ จนปานนี้ยังไม่เห็นผล แฮ่หวังว่าเขาจะไม่แสดงความอหังการออกมา ไม่งั้นผลที่ตามมาจะต้องน่ากลัวมากแน่”

“ได้ศึก” มองดูจางเสวี่ยซานที่แก้มงออยู่ฝั่งตรงข้าม จางเสวี่ยนยิ้มเย็น “ร่วมมือกันทั้งในและนอก”

คุณหมอไม่เข้าใจคำพูดแฝงความนัยของเขา เอ่ยอย่างหดหู่

“เสียเปาคุนฆ่าทุกคนในครอบครัวของตัวเอง ต่อให้ญาติของเขาไม่ตายก็คงแค้นจนอยากฆ่าเขา แต่เขาถูกขังอยู่ที่นี่นานขนาดนี้ไม่เคยมีใครมาเยี่ยมสักครั้ง ใครกันที่ช่วยเขาหลบหนี? แล้วคนคนนั้นจะได้ประโยชน์อะไร?”

ถูกต้อง เรื่องที่ไร้ผลประโยชน์ย่อมไม่มีใครทำ วัตถุประสงค์ของ

จางเสวี่ยซานคืออาศัยเซี่ยเป่าคุนเพื่อล่อให้เซี่ยเพยติดเบ็ด ขอเพียงสำเร็จ ร่างกายของเซี่ยเพยก็จะตกเป็นของเขา

“หลังเซี่ยเป่าคุนหนีไป อาการป่วยของจางเสวี่ยซานก็ดีขึ้นทันทีใช่หรือเปล่า?” เนี่ยสิงเพิงถาม

คุณหมอพยักหน้าด้วยความนับถืออีกครั้ง

“ดีขึ้นมากทีเดียว หลังสังเกตอาการอยู่ระยะหนึ่ง พวกเราจึงตอบตกลงตามคำขอของลูกสาวคนไข้ ย้ายเขาไปเขตผู้ป่วยอาการไม่รุนแรง ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้อย่างยิ่งปลอดภัยดี”

ต้องดีขึ้นแน่ บรรลุเป้าหมายแล้ว เขายังจะทรمانตัวเองด้วยการถูกขังอยู่ในเขตอาการรุนแรงทำไม

จางเสวี่ยถาม “ระบะนั้นนอกจากลูกสาว มีใครมาเยี่ยมเขาอีกไหม?”

“มีคนหนุ่มอีกคน เห็นว่าเป็นลูกศิษย์ นอกจากนี้ไม่มีแล้ว...เอ่ ดูเหมือนพวกคุณจะสนใจจางเสวี่ยซานมาก ถ้าอยากเขียนบันทึกเหตุการณ์จริงๆ ใช้เขาเป็นตัวเอกน่าจะไม่ว่างทีเดียว ได้ยินว่าเมื่อก่อนเขาเป็นนักพรตชื่อดัง ช่วยคนจับผีปราบมารโดยเฉพาะ นี่เป็นความจริงหรือเปล่าผมไม่รู้ แต่ชื่อของเขาต้องดึงดูดความสนใจได้แน่ จะลองคุยกับเขาโดยตรงไหม?”

ความกระตือรือร้นนี้ทำให้จางเสวี่ยนอดสงสัยไม่ได้ว่า อันที่เป็นตัวคุณหมอเองต่างหากที่อยากฟังเรื่องผี แต่ข้อเสนอนี้ตรงใจพอดี เขาเองก็อยากมีปฏิสัมพันธ์กับจางเสวี่ยซานโดยตรงสักครั้ง เชื่อว่าด้วยความสามารถในการเจรจาของท่านประธาน ต้องทำให้หมอนั้นเปิดเผยความจริงออกมาได้แน่

คิดถึงความตื่นเต้นที่กำลังจะได้สัมผัส จางเสวี่ยนภูมิใจไปมา ตัดสินใจว่าจะทำการทดสอบทันที ทว่าตอนที่คุนหมอกำลังจะพาพวกเขาเดินเข้าไป

เสียงหญิงสาวที่ไม่เป็นมิตรก็ดังขึ้น

“พวกคุณมาทำอะไร?” ทั้งสามหันหลังกลับ เห็นจางเยียนฮั่วรีบร้อนวิ่งมาขวางอยู่ตรงหน้าพวกเขา พุดด้วยน้ำเสียงเปี่ยมความเป็นศัตรู “ที่นี่ไม่ต้อนรับพวกคุณ เชิญพวกคุณกลับไปซะ!”

ไม่ได้พบกันนาน จางเยียนฮั่วผอมลงไปมาก สภาพเหมือนพักผอนไม่พอ สีหน้าขาวซีด เครื่องสำอางบนใบหน้าและทะเล็กน้อย เสื้อตัวบนเป็นสีแดงอมดำ บนลำคอพันด้วยผ้าพันคอชาตินีลัว่เขียว สีสิ้นขัดแย้งกันจนจางเสวียนสงสัยว่าก่อนออกจากบ้านเธอส่งกระจกหรือเปล่า ส่วนการตอบสนองรุนแรงเกินเหตุของเธอ กลับยิ่งเป็นการเผยแพร่พิษของความลับที่อยากปกปิด

“ดูเหมือนที่นี่จะไม่ใช่บ้านเธอนะ” เขาได้ “ที่นี่เป็นโรงพยาบาลจิตเวช พวกเรามาเยี่ยมพ่อเธอ สามารถพบหน้าพูดคุยหรือไม่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของหมอ”

ฟังคำพูดเขาจบ จางเยียนฮั่วหันไปทางคุณหมอทันที เธอยังร้อนรน

“คุณหมอหลี่ คุณพ่อฉันเพิ่งจะดีขึ้น ถ้าพบคนประหลาดต้องทำให้อาการป่วยทรุดลงแน่ คุณช่วยปฏิเสธการรบกวนของแขกไม่ได้รับเชิญพวกนี้ด้วยเถอะค่ะ!”

ญาติผู้ป่วยพูดถึงขั้นนี้ หมอไม่สะดวกที่จะยืนกรานต่อ แต่จางเสวียนไม่ต้องการปล่อยโอกาสหายากให้หลุดมือ เบี่ยงตัวหลบการขัดขวางของจางเยียนฮั่ว เดินไปทางสนามหญ้าอย่างรวดเร็ว จางเยียนฮั่วเห็นดังนั้นก็ไล่ตามไปยกมือฟาดทันที

จางเสวียนไม่สะดวกที่จะลงมือกับผู้หญิง จึงได้แต่ถอยหลัง แต่จางเยียนฮั่วไม่ยอมละเว้นเขา ปะทะด้วยหมัดและเท้า เนี่ยสิ่งเพิงกับคุณหมอ

เข้ามาช่วยยับยั้ง ระหว่างที่ผลัดกันไปมาขาของจางเสวียนยืนไม่มั่นคง เซลัมไปด้านหลัง บังเอิญมือเขาคว่าเข้าที่ผ้าพันคอของเธอพอดี จึงกระชากติดมือออกมาโดยไม่ตั้งใจ

“เหวอ!” เขาเซไปด้านหลังสองก้าว หลังยืนมั่นคงแล้วจึงรีบวิ่งกลับไป คืบผ้าพันคอซาตินผืนนั้นให้เจ้าของ เอ่ยซ้ำหลายครั้ง “ขอโทษๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

จางเยียนฮัวหน้าเปลี่ยนสี ชั่วพริบตาที่ผ้าพันคอถูกกระชากเธอยกมือกุมคอ เมื่อจางเสวียนยื่นผ้าพันคอให้เธอก็รีบแย่งคืนมา หันหลังกลับพันผ้าลงบนลำคออย่างรวดเร็ว เธอพันหลายรอบเหมือนกลัวมันจะหลุดอีก

แม้เพียงชั่วครู่แต่ก็นานพอที่จะทำให้ทุกคนมองเห็นรอยรัดบนลำคอ เธอ รอยแผลเป็นสีเขียวปนม่วง พันอยู่บนลำคอหลายรอบ มิน่าเธอถึงงใจสวมผ้าพันคอ

“ดูเหมือนคอเธอจะได้รับบาดเจ็บนะ” เมินเฉยความหวาดวิตกของจางเยียนฮัว เพื่อจะดูให้ชัด จางเสวียนงใจอ้อมไปตรงหน้าแล้วถาม “เธอถูกคนลอบทำร้ายหรือ?”

“ไม่ใช่!”

“ถ้างั้นก็คือถูกผีลอบทำร้าย?”

“ไม่มีอะไรทั้งนั้น คุณตาตาย ดูผิดไปเอง!”

ถูกเข้าชี้จันโมโห จางเยียนฮัวตะคอกใส่เขา ขอบตาแดงก่ำ สภาพคล้ำจืดจะร้องไห้ยุ่ยรอมร่อ

จางเสวียนได้แต่ตั้งใจที่จะเค้นถาม เอ่ยราบเรียบ “ไม่มีปัญหาอย่าอมดีที่สุด แต่ถ้าทำเรื่องซำซำเอาไว้ ซ้ำเร็วกรรมต้องตามสนอง ระวังไว้ให้มากจะดีกว่า”

“คุณหมายความว่ายังไง!”

“เรื่องที่เขี่ยเพยถูกหลอกพวกเรารู้หมดแล้ว” เนียสิงเพิงอธิบายแทนจางเสวียน “ตัวเขาเองก็รู้ความจริงแล้วเหมือนกัน หวังว่าคุณจะสามารถให้เหตุผลที่ฟังขึ้นแก่เขา”

สีหน้าจางเยียนฮั่วเปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก พุดเสียงเบา “เขาไม่ได้มา...”

“ถ้านั้นรอเขามาเมื่อไรค่อยพุดก็ยังไม่สาย” จางเสวียนยื่นมือมาวาดขีดบนลำคอตน “อย่างน้อยเขาน่าจะไม่อำมหิตถึงขั้นบีบคอเธอ”

จางเยียนฮั่วไม่พุดจา ยกมือแตะผ้าพันคอซาตินบนลำคอโดยไม่รู้ตัว เนียสิงเพิงสังเกตเห็นว่ามือของเธอที่กำลังจับผ้าพันคอนั้นสั่นเทา สายตาล่องלקไปมา หลังใจเย็นลง เธอเงยหน้าขึ้น ถามอย่างท้าทาย

“พวกคุณมีหลักฐานหรือเปล่า? ถ้าไม่มีหลักฐานก็อย่าพุดจาส่งเดช เพื่อทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราที่เป็นศิษย์ร่วมสำนัก คุณพ่อฉันต้องการพักผ่อนเงียบๆ ไว้พวกคุณได้หลักฐานแน่ชัดแล้วค่อยมาใหม่เถอะ!”

“อ้อ เธอนี้ช่างไม่เห็นโงศพไม่หลังน้ำตาโดยแท้ ฉันจะบอกเธอตามตรง พวกเราได้พบเขี่ยเป่าคุณแล้ว ขอแค่...”

เสียงหัวเราะเย็นเยียบตัดบทคำพุดจองหงของจางเสวียน ไม่รอให้เขาพุดต่อ จางเยียนฮั่วก็พรวดพรวดเข้ามาผลักเขา ตะโกนเสียงลั่น

“ไล่หัวไป!”

จางเสวียนถูกผลักจนเซ สุภาพบุรุษไม่สู้กับผู้หญิง เขาจึงได้แต่ถอยหลัง จางเยียนฮั่วยังไม่ยอมหยุด ตวาดไล่ “ไล่หัวไปให้ไกล อย่าเข้ามาใกล้พวกเราอีก!”

“มีอะไรค่อยพุด...”

เสียงคำว่า ‘พูด’ ยังไม่ทันจางลง จางเสวียนก็เห็นจางเยียนฮั่วล้วงมิดสันไม้เท้าออกมาจากกระเป๋ากางเกง ของแบบนี้ฆ่าคนไม่ตายแต่ถ้าถูกแทงก็เจ็บอยู่ดี เขาได้แต่จบบทสนทนา พร้อมกันนั้นแขนเสื้อยังถูกดึงเนี่ยsingฟิงส่งสัญญาณทางสายตาให้ แทนความหมายว่าไปกันได้แล้ว

จางเยียนฮั่วยืนมองพวกเขาอยู่ที่เดิม กระทั่งพวกเขาเดินไปไกลแล้วถึงได้เก็บมิดสัน รีบเดินมายืนข้างกายบิดา

จางเสวียนขานหยุดการแก่งแย่งของว่างกับพวกคนไข้ เห็นพยาบาลไม่อยู่ เขาเดินไปในมุมเงียบสงบ เหตุการณ์เมื่อครู่เขามองเห็นทั้งหมด ตอนนี้จึงไม่เหลือท่าทีแบบคนสติฟั่นเฟือนอีก ถามลูกสาวเสียงเบา

“เซี่ยเพยทำให้ลูกลำบากใจขึ้นหรือ?”

“ไม่ใช่เขาคะ” คิดถึงเรื่องที่ถูกลอบทำร้าย อาการลนลานปรากฏบนใบหน้าจางเยียนฮั่ว เธอรีบจัดผ้าพันคออีกครั้ง ย้อนถาม “คุณพ่อรู้จักต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทะลุชั้นฟ้าไหมคะ?”

ประกายแสงเสี้ยวหนึ่งวาดผ่านดวงตาจางเสวียน เผยให้เห็นความริษยา แต่เพียงไม่นานก็เป็นการถอนหายใจด้วยความเสียดาย

“นั่นเป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถคืนชีพคนตาย แต่สำหรับคนที่ไม่อาจใช้ประโยชน์ มันก็ไร้ค่าโดยสิ้นเชิง ลูกถามเรื่องนี้ทำไม?”

“มีคนมาถามหนู...”

จางเยียนฮั่วจัดผ้าพันคอเล็กน้อย สังเกตเห็นกริยานี้ของเธอ จางเสวียนหัวเราะเย็นเยียบ “อ้อ คนบ้าคนนั้นนี่เอง พ่อจะบอกเรื่องต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ให้ฟัง ลูกหาโอกาสไปบอกกับเขาซะ”

“ทำไมคะ?” จางเยียนฮั่วตกใจกับความใจดีนี้เป็นอย่างยิ่ง

“ฮือขอแค่เป็นของที่พวกเขาจางเสวียนอยากได้ พ่อก็จะไม่ให้พวกเขาได้

ครอบครัว พวกเขากำลังทำอะไรดีๆ ของพ่อไม่หยุด นี่เป็นแค่การแก้แค้นคืนเท่านั้น!”

จางเสวียนกับเนี่ยสิงเฟิงเดินออกจากสวนดอกไม้ด้านหลัง หมอหลี่ตามมา ทำท่าปาดเหงื่อแล้วพูดกับจางเสวียน “ดูเหมือนพวกคุณจะสนิทกันมาก ผมรู้จักคุณจางมานาน ไม่เคยเห็นเธอโมโหขนาดนี้สักครั้ง คุณช่างเก่งกาจเหลือเกิน”

สำหรับเรื่องที่มีผลกระทบต่อคนอื่น เนี่ยสิงเฟิงคิดว่าจางเสวียนร้ายกาจมากจริงๆ กลัวเขากระหึ่มยิ้มย่องแล้วจะพูดจาส่งเดชจึงขย้อถาม “สองวันนี้เธอมาที่นี่บ้างหรือเปล่า? ดูสีหน้าไม่ดีเอาเสียเลย”

“ไม่ได้มาบ่อยอย่างเมื่อก่อน พวกคุณก็รู้ โรงพยาบาลอยู่ห่างจากตัวเมืองมาก จะมาสักครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย” คุณหมอทอดถอนใจจบก็พูดต่อ “เมื่อก่อนเธอจะมาเข้ามาก แต่วันนี้ดูผิดปกติ เห็นทีพวกคุณคงต้องมาหาข้อมูลวันหลังแล้ว”

ทั้งสองบอกลาหมอหลี่แล้วออกจากโรงพยาบาล นอกอาคารเป็นลานโล่งมีต้นไม้เขียวขจี ต้องเดินไกลมากจึงจะถึงประตูใหญ่ ประตูเหล็กสูงมาก บนกำแพงมีลวดเหล็กพันไว้ ด้านล่างติดกล้อวงจรปิดไว้เป็นช่วงๆ ไม่ต้องพูดถึงปืนกำแพงแอบหนี แค่เข้าใกล้กำแพงก็ต้องถูกพบทันที

“ถ้าไม่มีคนช่วย เชียเป่าคุณคนเดียวไม่มีทางออกไปได้” หลังสำรวจในโรงพยาบาลรอบหนึ่ง จางเสวียนก็ได้ข้อสรุปนี้ออกมา “ดังนั้นท่านประธานพูดถูก ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือจางเสวียน เขายังแกล้งบ้าอยู่ได้ ถ้าเชื่อเขาต่างหากถึงจะเป็นคนบ้า”

เนี่ยสิงเฟิงยิ้มไม่พูดจา ความกระตือรือร้นของจางเสวียนทำให้

เขาต้องมองความเข้มแข็งของคนรักในมุมใหม่ คนธรรมดาหากถูกคุมตัวไป สอบปากคำเป็นเวลานานในสถานี่ตำรวจ แต่ไม่ได้รับความกระทบกระเทือน ก็ถือว่าไม่เลวแล้ว ใครจะสดชื่นแจ่มใสเหมือนเฟิงกลับมาจากห้องเที่ยวต่างประเทศแบบเขาได้บ้าง

“เมื่อที่คุณสนใจสินะ?” เขายิ้มถาม “คุณรู้ได้ยังไงว่าบนคอของ จางเยี่ยนฮั่วมีรอยแผล?”

“โอ้ ถึงผมจะเป็นเทียนชื่ออ่อนหัด แต่ก็มีคนรักที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสันนิษฐานอยู่ข้างกายทั้งคน จะมากหรือน้อยก็ต้องได้เรียนรู้อะไรมาบ้าง”

จางเสวียนพูดจาถ่อมตัวมาก ถ้ามองข้ามรอยยิ้มปลื้มปริ่มของเขา ละกันละ

“ปกติจางเยี่ยนฮั่วแต่งตัวเก่งไม่น้อย คุณไม่รู้สักเหวอว่าวันนี้เธอ แต่งตัวประหลาดมาก เหมือนเฟิงถูกคนดักปล้นไม่มีผิด ผ้าพันคอสีเขียวผืน นั้นคงเป็นของที่เธอคว้ามาส่งๆ เพื่อปกปิดรอยแผลก่อนออกจากบ้านด้วยความรีบร้อนโดยไม่ได้ดูสีของมันเลยสักนิด ผมเลยลองหยั่งเชิงดู นึกไม่ถึงว่าจะเดาถูก”

“ถ้าฉันคิดว่าเธอบาดเจ็บเพราะอะไร?” เนี่ยสิงเฟิงถามต่อ

เรื่องนี้จางเสวียนตอบไม่ออก เหลือบมองคนรักข้างกาย มีความรู้สึก ว่าเขาสนใจ

“คำถามง่ายขนาดนี้ถ้าผมตอบออกมาไม่เท่ากับว่าเป็นการหักหน้า คุณเหวอ? แนนอน ในฐานะที่เราสนิทสนมกัน ผมสามารถให้คำใบ้คุณได้ นิดหน่อย นั้นต้องไม่ใช่ฝีมือผิคุณแน่”

“มันใจขนาดนั้นเชียว?”

“จะยังไงผมก็เป็นเทียนชื่อ ดูออกว่ารอยแผลมีหรือไม่มีปรางผิติด

อยู่ คนที่ลอบทำร้ายเธออาจเป็นคนสนิท เธอมีชนกติดหลังถึงไม่กล้าแจ้งความ ทั้งยังพยายามปิดบัง...เธอทำเพื่อใครกันแน่?”

พูดถึงตรงนี้ จางเสวียนหันมองเนียสิงเฟิง ประโยคนี้แทนที่จะบอกว่าพูดกับตัวเอง ไม่สู้บอกว่ากำลังรอคำตอบ เนียสิงเฟิงไม่ได้ตอบในทันที ทั้งสองเดินมาหน้าประตูเหล็ก พนักงานรักษาความปลอดภัยเปิดประตูอัตโนมัติให้เชิญพวกเขาออกไป

“ดูแลเข้มงวดดี” ทั้งสองเดินออกจากประตู ได้ยินเสียงเลื่อนของประตูเหล็กที่ดังมาจากด้านหลัง จางเสวียนเอ่ย “แต่ถ้าใช้อาคมพรางตาสักหน่อย เชื่อว่าต้องออกมาได้ไม่ยาก ในเมื่อจางเสวียนซานทำได้ ทำไมถึงไม่หนี แต่กลับช่วยคนอื่นให้หนีออกไปจากที่นี่แทน?”

“ถ้าเขาหนีออกไป สุดท้ายต้องถูกจับเข้าคุกแน่ เขาต้องการตัวตนใหม่ที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ หลังลงมือกับจิโอะไม่สำเร็จ เขาก็เบนเป้าหมายมาที่เซี่ยเฟยซึ่งมีพื้นฐานวิชาอาคมและยังหนุ่ม เป็นร่างกายที่เหมาะสมจะสับเปลี่ยนวิญญาณ”

“โรคจิตชะมัด คนคนนี้นี่เหมาะที่จะอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวชจริงๆ”

“เขาเหมาะกับคุกมากกว่า ขอแค่พวกเราหาหลักฐานที่เขาปลอมเป็นคนไข้จิตเวชได้”

เนียสิงเฟิงแบมือออก กลางฝ่ามือมีก้อนกระดาศขนาดเล็กมากขึ้นหนึ่ง หลังจางเสวียนเห็นก็ถามอย่างตกใจ “นี่คือ?”

“คุณเป็นคนช่างสังเกตมากไม่ใช่เหรอ ไม่รู้สิกว่าปฏิกิริยาตอบสนองที่จางเยียนฮั่วมีต่อคุณรุนแรงผิดปกติไปหน่อยหรือไม่?”

จางเสวียนเข้าใจจับพลัน กระดาศชิ้นนี้ต้องเป็นของที่จางเยียนฮั่วฉวยโอกาสยัดใส่ในมือเนียสิงเฟิงในตอนที่ผลัดกันไปมา เขาพูดฮึดฮัดด้วย

ความหงุดหงิด “เธอผลักผม แต่ทำไมถึงยึดกระดาดให้คุณ?”

‘จางเสวียน คุณจะไม่จับประเด็นผิดจุดไปหน่อยหรือ?’

เมินเฉยความไม่พอใจไร้สาระของคนรัก เนี่ยสิงเฟิงคลีก็ถอนกระดาด ออก ลานจอดรถอยู่ห่างจากโรงพยาบาลพอสมควร ด้านหลังต้นสนที่อยู่ ไม่ไกลมีตำรวจนอกเครื่องแบบสองนายซึ่งสะกดรอยตามพวกเขามาตลอด ยืนอยู่ พอเห็นพวกเขาออกมาก็ไล่ติดตามทันที

จางเสวียนเห็นแล้วเพิ่มพ้ำ “ช่างขยันตามเหลือเกิน ถ้าจะมีความ รับผิดชอบสูงขนาดนี้ก็ควรตามเข้าไปในโรงพยาบาลจิตเวชด้วยสิ”

ความไม่พอใจถูกส่งผ่านมา เนี่ยสิงเฟิงรู้ว่าเขาที่ทั้งต้องถูกควบคุม ตัวโดยไม่มีเหตุผลมาสองวัน ทั้งต้องถูกจับตามองย่อมต้องหงุดหงิดมากแน่ จี้ยิ้มถาม “อยากเอาคืนไหม?”

“เอ?”

การกระทำต่อนั้นของเนี่ยสิงเฟิงคลีคลายความสงสัยของ จางเสวียน เขาถามกระดาดออกด้วยท่าทางเกินจริงพลางเอ่ย “พวกเรามาดู กันเถอะ ว่าในนี้เขียนอะไรไว้บ้าง”

ลูกไม้นี้ช่างร้ายเหลือเกิน จางเสวียนสามารถนึกภาพออกเลยว่า เวลานี้เหล่าตำรวจนอกเครื่องแบบที่ลอบติดตามจะร้อนใจเพราะอยากรู้ เนื้อหาในกระดาดมากแค่ไหน เขาจึงชะงักตัวเข้าไปอย่างให้ความร่วมมือ เต็มที่ มองกระดาดแล้วส่งเสียงร้องตกอกตกใจใหญ่โต

“จางเสวียน? เขาคือผู้ร้ายคดีอาญาที่ถูกตัดสินว่ามีปัญหาทางจิต ไม่ใช่เหรอ เรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับเขา?”

เฟิงพูดจบก็ถูกเนี่ยสิงเฟิงใช้มือปิดปาก ห้ามไม่ให้เขาพูดจาส่งเดช จางเสวียนพยักหน้าแรง ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ เชื่อว่าหลังจากที่ตำรวจ

นอกเครื่องบินได้ยื่นชื่อจางเสวี่ยนซาน ต้องเบนความสนใจไปทางเขาแน่ ถูกหน่วยปฏิบัติการพิเศษจับตามอง จางเสวี่ยนซานน่าจะไม่สามารถก่อกลั่นลมอะไรเป็นการชั่วคราว...ในเมื่อเขาชอบแก๊งป่วยอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช ถ้าฉันก็ให้เขาเสแสร้งแสดงต่อไปจนกว่าจะพอใจ

เล่นละครจบ ตอนนี้จางเสวี่ยนถึงได้ดูเนื้อหาบนกระดาษโดยละเอียด ในนั้นเขียนตัวหนังสือไว้หลายตัว...ทะลุชั้นฟ้า หมอดูเทพเหล่าเจิ้งศาลหลักเมือง

ตัวหนังสือหวัดมาก ระหว่างตัวหนังสือแต่ละตัวยังมีช่องว่างค่อนข้างห่าง คาดว่าจางเยี่ยนฮั่วคงเขียนขึ้นมากะทันหันหลังจากพบพวกเขา จางเสวี่ยนถามอย่างประหลาดใจ “หมายความว่าไง? ให้ผมไปทำนายดวงกับคนในวงการเดียวกันนั้นหรือ?”

“คุณรู้จักคนคนนี้ไหม?”

“ไม่รู้จัก ผมยังไม่ตกต่ำถึงขั้นต้องไปเปิดแผงทำนายดวงในศาลหลักเมือง”

เนียสิงเฟิงเข้าใจรูปแบบการทำงานแบบตามใจตัวเองของจางเสวี่ยนเป็นอย่างดี ในแวดวงคนร่วมวงการมีคนที่เขารู้จักอยู่ไม่มาก ที่สามารถรู้จักหลินจุนชิง ความเป็นไปได้สูงสุคน่าจะเป็นเพราะหลินจุนชิงมักจะแย่งงานเขาเป็นประจำ

จางเยี่ยนฮั่วไม่มีทางให้เบาะแสแก่พวกเขาโดยไม่มีสาเหตุ คิดถึงคดีที่พวกเขาติดตามอยู่ในระยะนี้ เนียสิงเฟิงคิดว่าคงเป็นความรู้สึกผิดที่เธอมีต่อเซี่ยเฟย ด้วยความที่ไม่อาจขัดคำสั่งบิดาตนจึงได้แต่ใช้วิธีนี้กล่าวเตือนพวกเขา

“ไม่ได้ไปเที่ยวศาลหลักเมืองนานแล้ว ถึงยังงี้ก็ว่างอยู่ พวกเราไป

เดินวนสักรอบเกาะไม่แน่อาจได้เบาะแสบ้าง” มาถึงลานจอดรถ คิดถึง
แผนลอยขายอาหารเลิศรสบริเวณศาลหลักเมือง จางเสวียนเสนอด้วยความ
กระตือรือร้น

เนียสิงเฟิงมีความคิดแบบเดียวกัน ขณะกำลังจะพยักหน้า โทรศัพท์
มือถือก็ดังขึ้นเสียก่อน เห็นเป็นสายจากเว่ยเจิ้งอี้ เดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับ
เรื่องที่จางเสวียนถูกควบคุมตัว เขาเปลี่ยนความคิดกะทันหัน รับโทรศัพท์
พลางทำสัญญาณมือบอกจางเสวียนให้เดินเล่นต่อ

จางเสวียนเปลี่ยนทิศทาง เดินไปบนทางขึ้นเขาตามเนียสิงเฟิง ได้ยิน
เสียงดั่งลั่นของเว่ยเจิ้งอี้ลอดออกมาจากโทรศัพท์ทันที อันดับแรกคือสอบถาม
ว่าเขาได้รับการปล่อยตัวโดยสวัสดิภาพหรือยัง จากนั้นบอกว่าตนฝากฝังกับ
บิดาแล้ว มีผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเว่ยออกโรงเอง เชื่อว่าคนของหน่วย
ปฏิบัติการพิเศษคงไม่กล้าทำให้จางเสวียนลำบากใจเกินไป

ได้ยินเว่ยเจิ้งอี้ถามถึงตน จางเสวียนชะงักหน้าเข้าไป

“ฉันสบายดี ออกมาแล้ว...นายถามว่าตอนนี้พวกเราอยู่ไหน? อ้อ
โรงพยาบาลจิตเวชห้วยซ่าน...”

คำพูดที่เหลือยังไม่ทันได้เอ่ยออกมา เว่ยเจิ้งอี้ก็ชิงพูดขึ้นด้วยเสียงที่
ดังกว่าเดิม

“ทำไมท่านอาจารย์ต้องไปโรงพยาบาลจิตเวช?”

ต้องมาเพื่อสืบคดีแน่นอนอยู่แล้ว มิฉะนั้นจะให้เขามาหาจิตแพทย์
หรือไง! จิโรวานเนพุดไม่ผิด สถิติปัญญาของลูกศิษย์คนโตของเขาน่าเป็นห่วง
จริงๆ

จางเสวียนย้อนถามอย่างหงุดหงิด “ทำไมนายต้องถามฉันว่าทำไม?”

“เพราะตอนนี้ผมเองก็เพิ่งออกมาจากโรงพยาบาลจิตเวชนั่นละสิ”

“อะฮ้า เดี๋ยวนี้โรงพยาบาลจิตเวชมีบริการตรวจไอคิวด้วยหรือ?”

ฟังไม่ออกว่าจางเสวียนกำลังประชด เว่ยเจิ้งอ้อตอบชื่อฯ ตามความจริง

“เปล่า แต่เป็นเพราะพวกคนที่ลักพาตัวไต้หวันเข้าโรงพยาบาลจิตเวชกันหมด จิโอส่งคนมาตรวจสอบ บอกว่าถ้าพวกเขาแกล้งบ้าก็ส่งพวกเขาไปเข้าคุกให้หมด อย่าหวังว่าจะได้ออกมาอีกชั่วชีวิต”

“อะไรวะ ไต้หวันถูกลักพาตัว!”

จางเสวียนหันมองเนี่ยสิงเฟิงซึ่งมีสีหน้างุนงงไม่แพ้กัน เห็นได้ชัดว่าเขาเองก็ไม่ทราบเรื่องนี้เช่นกัน

“เรื่องนี้นะ พุดแล้วเรื่องมันยาว”

ที่จางเสวียนสามารถอยู่ในสถานีดำรงจ้อย่างปลอดภัยและออกมาได้อย่างราบรื่น สุดท้ายต้องถือเป็นความดีความชอบของเว่ยเจิ้งอ้อ เดิมเว่ยเจิ้งอ้อพักร้อนอยู่กับจิโรวานเนที่อิตาลี หลังรู้เรื่องนี้จากเนี่ยสิงเฟิงก็รีบร้อนจะกลับมาทันที แต่บังเอิญว่าเวลานั้นไต้หวันถูกลักพาตัว ลำพังการตามหาลูกชายก็ทำให้สองศิษย์พี่น้องวุ่นวายหัวหมุน ทั้งไม่กล้าบอกความจริงกับบิดาตนทำได้เพียงติดต่อกับพ่อเพื่อรับรองว่าจางเสวียนไม่มีความเกี่ยวข้องกับคดีของเซียวหลานเฉาอย่างแน่นอน ขอให้สิ่งผู้ได้บังคับบัญชาให้ช่วยดูแลและหาข้ออ้างปล่อยตัวไปซะ

ด้วยจุดยืนของตนเอง ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเว่ยกำลังอยากหาข้ออ้างกดดันหน่วยปฏิบัติการพิเศษเพื่อเป็นการตักเตือนสกุลเซียวอยู่พอดี ดังนั้นจึงลอบสอดมือ ทำให้จางเสวียนถูกปล่อยตัวอย่างราบรื่น

จางเสวียนชะงักไปที่ข้างหูเนี่ยสิงเฟิง ยิ่งฟังคำอธิบายของเว่ยเจิ้งอ้อก็ยิ่งโมโห จึงแย่งโทรศัพท์มือถือมาเสียเลย เอ่ยอบรม “ฉันบอกแต่แรกแล้ว

ว่าเด็กอายุน้อยขนาดนั้นจะเลี้ยงแบบปล่อยปละไม่ได้ พวกนายก็ไม่เชื่อ ยังพาเขาไปไกลถึงอิตาลี ดูลิ ตอนนี่เกิดเรื่องแล้วเห็นไหม! ไต๋วโตวเป็นเด็กซุกซนมาก ฉันจะบอกให้ ถ้าพวกนายทำเขาตกใจกลัวจนหายไปอีกครั้ง อย่าหวังว่าฉันจะช่วยเรียกวิญญานคืนมาให้!”

“เป็นความผิดของจิโอ เขาอยากอวดว่าตัวเองมีลูกชาย พอมาถึงที่นี่ก็พาไต๋วโตวออกงานไปทั่ว อยากให้คนทั้งโลกรู้ว่าไต๋วโตวเป็นผู้สืบทอดตระกูลบอร์เจียรุ่นต่อไปใจแทบขาด ทำให้ไต๋วโตวตกเป็นเป้าของคนส่วนหนึ่งในตระกูล แอบส่งคนมาลักพาตัวเขา” เว่ยเจิ้งอ้อบอกอย่างระอาใจ

จะว่าไปอันที่จริงเขาเองก็มีส่วนผิด นึกว่าไต๋วโตวมีבודดีการ์ดคุ้มครองแล้วจะไม่ใช่ไร ความจริงพิสูจน์แล้วว่าเขาดูแลคนเก่งแ่งแ่งทั้งในที่ลับและที่แจ้งของตระกูล軒ชั้นสูงมากเกินไป เพื่อทรัพย์สินและอำนาจ กระทั่งเด็กตัวเล็กๆ คนพวกนี้ยังไม่ละเว้น หลังรู้ว่าลูกชายถูกลักพาตัว จิโอวานเนโกรจัด เริ่มการค้นหาแบบปูพรมทันที เพียงไม่ถึงครึ่งวันก็สืบทราบเบาะแส หาคณร้ายและไต๋วโตวพบในคฤหาสน์ทรงปราสาทของสมาชิกคนหนึ่งตระกูล

โชคดีที่ไต๋วโตวต่างจากเด็กธรรมดา ดูภายนอกท่าทางซี้ซั้วและเหม่อลอย แต่ที่จริงคล่องแคล่วไม่เบา กว่าพวกเขาจะพาคนมาถึงคฤหาสน์ก็พบว่าคนร้ายพวกนั้นสติฟั่นเฟือนไปแล้ว ชกต่อยกันเองอยู่ในห้อง ส่วนไต๋วโตวหลบไปอยู่ในห้องใต้ดินเพียงลำพัง เว่ยเจิ้งอ้อวิ่งเข้าไปเป็นคนแรก มองเห็นว่าข้างกายลูกชายมีร่างวิญญานของหวัะโหลกน้อย ไต๋วโตวกำลังเล่นกับร่างวิญญานอย่างสนุกสนาน พอรับรู้ว่ามีคนนอกเข้ามา ร่างวิญญานก็เลือนหายไปทันที

ไม่มีใครรู้ว่าช่วงเวลาหลายชั่วโมงนั้นเกิดอะไรขึ้นในคฤหาสน์กันแน่

แต่หลังจบเรื่องคนร้ายพวกนั้นก็ถูกส่งไปโรงพยาบาลจิตเวช ส่วนผู้บงการถูกจิโรวานเนกกับบริเวณ วันนี้อยู่เจ้จ้อไปโรงพยาบาลจิตเวชเพื่อยืนยันว่าคนร้ายพวกนั้นสติฟั่นเฟือนจริงหรือไม่ มิฉะนั้นด้วยนิสัยของจิโรวานเน เกรกว่าจากนี้ไปคนร้ายพวกนั้นคงต้องอยู่ในคุกตลอดชีวิต

“สมเป็นศิษย์อาจารย์ พวกเรากำลังทำเรื่องเดียวกันเลย ฉันทกับท่านประธานมาโรงพยาบาลจิตเวชเพื่อตรวจสอบว่าอาการป่วยทางจิตของจางเสวี่ยนซานเป็นการเสแสร้งหรือไม่”

“เอ๋ ทำไมจู่ๆ อาจารย์ถึงสนใจเขาขึ้นมา?”

ฟังคำถามของเว่ยเจ้จ้อแล้ว เนี่ยสิงเฟิงรีบทำสัญญาณมือยับยั้งจางเสวี่ยน เรื่องที่จางเสวี่ยนซานใช้วิชาอาคมลอบทำร้ายจิโรวานเนเป็นเพียงการคาดเดา หากบอกเรื่องนี้กับเว่ยเจ้จ้อโดยที่ยังไม่มีหลักฐานชัดเจน ด้วยนิสัยหุนหันพลันแล่นของเขา ไม่น่าอาจวิ่งกลับมาคิดบัญชีกับจางเสวี่ยนซานเดี๋ยวนี้อีกเป็นได้

จางเสวี่ยนซานเข้าใจความหมายของเนี่ยสิงเฟิง จึงตอบคำถาม

“คดีที่พวกเรากำลังตรวจสอบอยู่มีความเกี่ยวข้องกับเขานิดหน่อยก็เลยลองมาสอบถามดู”

“เกี่ยวกับเรื่องพี่ชายผมหรือเปล่า? ผมเป็นห่วงเขามาก แต่ตาเฒ่าที่บ้านผมไม่ยอมบอกอะไรสักอย่าง”

เห็นที่ศิษย์คนโตใช้ว่าจะไม่มีสมองเสียทีเดียว แต่ในเมื่อคุณพ่อเว่ยไม่ยอมให้เขาสอดมือ จางเสวี่ยนก็ไม่สามารถจะพูดมาก หัวเราะกลบเกลื่อน “วางใจเถอะ มีฉันอยู่ทั้งคน ทุกปัญหาก็จะไม่ใช่อุปสรรคอีกต่อไป”

เพราะมีคุณอยู่ทุกปัญหาก็ยังซับซ้อนต่างหาก มิฉะนั้นจำเป็นต้องให้พ่อของเขาออกหน้าช่วยประกันตัวหรือไม่

เวย์เจิ้งอึ้งยังอยากสอบถามสถานการณ์ทางนี้ แต่โทรศัพท์มือถือถูกจิโรวานเนแย่งไป

“อาจารย์ มีปัญหาอะไรเชิญพูดมาได้เลย ผมจะรีบกลับไปช่วยเดี๋ยวนี้”

“เฮ้ นายแย่งโทรศัพท์ฉันไปทำไม?”

โมโหกับพฤติกรรมเผด็จการของจิโรวานเนมาก เวย์เจิ้งอึ้งยื่นมือมาแย่งโทรศัพท์แต่จิโรวานเนหันหลังเบี่ยงหลบ ได้ยินเสียงจางเสวียนเอ๋อปฏิเสธ

“ทางนี้มีท่านประธานอยู่ พวกนายดูแลได้ไวโต่วให้ดีกว่าพอ หัวกะโหลกนั่นคือที่สถิตของจิตวิญญานเขา พวกนายถือเสียว่าไม่รู้ก็พอ อย่าไปถามอะไรมาก เดี่ยวเขาจะกลัว”

จางเสวียนเน้นย้ำจกกดเสียงต่ำบอก “เรื่องบ้านสกุลเซียวยุ่งยากนิดหน่อย นายจิ้งเวย์เจิ้งอึ้งเอาไว อย่าให้เขากลับมามีส่วนเกี่ยวข้องกับน้ำคำแอ่งนี้”

“เข้าใจแล้ว”

หลังวางสาย จางเสวียนคืนโทรศัพท์มือถือให้เนี่ยสิงเฟิง เหลียวซ่ายแลขวา พบว่าพวกเขาเดินมาไกลมาก ตำรวจนอกเครื่องแบบติดตามอยู่ด้านหลัง โຈ่งแจ้งราวกับกำลังบอกพวกเขาว่าพวกเขากำลังจับตามองคุณอยู่ ทางที่ดีสงบเสถียรให้มาก!

ตั้งแต่เขาถูกปล่อยตัว คนพวกนี้ก็ฉลัดเปลี่ยนกันสะกดรอยตามไม่หยุด ติดตามอย่างยากลำบากขนาดนี้ ไม่รู้ว่าได้เงินเดือนเพิ่มบ้างหรือเปล่า

“ท่านประธาน เรามาเล่นเกมกันดีไหม?” จางเสวียนยิ้มถาม “คุณคงไม่อยากถูกสะกดรอยตามแม้แต่เวลาที่ไปไหว้พระในศาลเจ้าใช่ไหม?”

“ต้องทำยังไง?”

“ขอนามบัตรให้ผมใบหนึ่ง”

เนี่ยสิงเพ็งล้วงตลับใส่ นามบัตรออกมา หยิบใบหนึ่งให้เขา จางเสวียน หยิบส่วนของตนเองออกมา...นามบัตรสีทองบริสุทธิ์พิมพ์ชื่อจางเสวียน ประมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญวิชาเสวียนเสวีย¹แปลงประกายสีทองสว่างไสวได้แสง ตะวัน เขาจงใจโบกไปมาตรงหน้าเนี่ยสิงเพ็งซึ่งกำลังหรีดตาเพราะแสงสะท้อน นามบัตรรุ่นใหม่ที่เขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก สองฝั่งของนามบัตรยังพิมพ์ยันต์ขจัดสิ่งอัปมงคลสยบภูติผีเอาไว้ด้านหลัง...อืม เขารู้สึกว่าช่างสมกับเป็น รสนิยมของจางเสวียนอย่างยิ่ง เพราะมันพิมพ์ง้วนบ้อทองขนาดต่างๆ ไว้ด้วย

“เห็นที่ระยะนี้หน้าที่การงานของคุณคงเจริญรุ่งเรืองไม่เบาทีเดียว ท่านปรมาจารย์” เขาอดเอ่ยหยอกล้อไม่ได้

“หาเงินได้มากย่อมหมายความว่าทำงานหนักมาก” จางเสวียน ประกบนามบัตรสองใบเข้าด้วยกัน ฉีกนามบัตรแล้วเอ่ย “ยังต้องขยันหาความรู้ใหม่ ป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกคัดออก”

ภายใต้การเคลื่อนไหวคล่องแคล่วของนิ้วมือ นามบัตรสองใบถูกฉีก เป็นรูปคนตัวเล็กอย่างรวดเร็ว ซื่ออยู่ตรงท้องคนตัวเล็กพอดี รวากับเป็น ตัวแทนของพวกเขา

“ดูออกว่าคุณสนใจความรู้ใหม่ของคุณมาก”

“วิชานี้มีประโยชน์มากเลยนะ ท่านประธานอยากเรียนไหม? ลดให้ คุณยี่สิบเปอร์เซ็นต์”

เจ้าหมอนี่ไม่ลืมที่จะชูดริตเงินทุกเมื่อจริงๆ จะใช้การได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ยังกล้าคิดเงินจากเขาอีก เนี่ยสิงเพ็งตอบเย็นชา “ลดเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ แล้วผมจะพิจารณา”

¹ วิชาเสวียนเสวีย คือวิชาปรัชญาที่ศึกษาและอธิบายคำสอนของเล่าจื๊อ จวงจื๊อ และคัมภีร์อี้จิง

“เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์?” จางเสวียนส่งเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ “คุณคิดว่าผมขายผักกาดขาวหรือไง!”

ระหว่างโต้แย้ง เขาล้วงยันต์ใบหนึ่งออกมา เนี่ยสิงเพิงเห็นเขา ประสานนิ้ววาดคาถาแปลกละประหลาดลงบนยันต์ จากนั้นก็ฟาดลงบนนามบัตรรูปคนตัวเล็ก โบกมือทีเดียว คนตัวเล็กนั้นก็ลอยไปยังทิศทางตรงข้าม หลังร่อนลงพื้นก็ติดตัวขึ้นมา กระโดดโซเซไปข้างหน้า

“เรียบร้อยแล้ว” จางเสวียนโบกมือลาไปตามทิศที่คนตัวเล็กจากไป “ง่ายกว่าที่ผมคิดไว้”

เนี่ยสิงเพิงหันไปมอง เห็นตำราจนนอกเครื่องแบบสองคนนั้นมองข้ามการคงอยู่ของพวกเขาแล้วเดินตามคนตัวเล็กไปแทน เขาถามอย่างประหลาดใจ “ทำไมพวกเขาไม่รู้ว่านั้นเป็นตัวแทน?”

“เพราะในระหว่างทางที่ผ่านมาผมลงอาคมพรางตาไว้ด้วย ตอนนี้ในสายตาพวกเขา นั่นคือเป้าหมายสะกดรอยตาม ให้คนตัวเล็กพาพวกเขาไปวนให้ทั่วภูเขาเถอะ เป็นการออกกำลังกายแบบให้ออกซิเจนที่ดี”

“คุณใช้อาคมพรางตาดังแต่เมื่อไร ทำไมผมไม่รู้?”

“ส่วนนี้ถือเป็นความลับทางการค้า จะสอบถามต้องจ่ายเงินก่อน เห็นแก่ที่คุณเป็นคนรักของผม คิดคุณแค่...”

จางเสวียนยังพูดไม่ทันจบ ก็เห็นเนี่ยสิงเพิงหมุนตัวเดินจากไปไกลแล้ว เขารีบวิ่งไล่ตาม

“ท่านประธาน รอดผมด้วย!”

หลังขึ้นรถจนกระทั่งรถแล่นออกไป จางเสวียนยังมีเรื่องอยากพูด แต่เห็นเนี่ยสิงเพิงส่งสัญญาณมือห้ามไว้ เขาจึงถ่มด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

“ไม่พูดเรื่องเงิน ไม่พูดเรื่องเงิน จันทูเรื่องอื่นได้ไหม?”

เพื่อรักษาบรรยากาศในเวลานี้ เนี่ยสิงเพิงจึงพยายามสะกดกลิ่นไม่ให้ตัวเองหัวเราะออกมา แล้วเอ่ย “พูด!”

“ทำไมคนของสกุลเซียวต้องหาเรื่องผม? คนที่สนิทกับเสี่ยวหลานฮวามีตั้งมากมาย ทำไมพวกเขาถึงมั่นใจว่าเสี่ยวหลานฮวามอบหลักฐานการกระทำความผิดของพวกเขาให้ผม?”

พูดถึงสองวันที่ถูกคุมขังจางเสวียนก็โมโหขึ้นมา เทียบกับการถูกคุมตัวด้วยโทษที่ไม่มีอยู่จริง เขาสงสัยมากกว่าว่าใครคือผู้บงการเบื้องหลัง ดังนั้นหลังพบว่าเนื้อหาการสอบปากคำมีความเกี่ยวข้องกับหลักฐานการกระทำผิดและร่องรอยของเสี่ยวหลานเฉ่า ไม่ใช่คดีเดี่ยวปากคน เขาถึงตกใจมาก

เมื่อพูดเรื่องจริงจึงขึ้นมา เนี่ยสิงเพิงก็ไม่ถือสาจางเสวียนอีก

“เพราะคนสุดท้ายที่ได้พบเสี่ยวหลานเฉ่าคือคุณ”

“แล้วจะทำอะไร? พวกคุณเองก็ได้พบเขาเหมือนกันนี่ ยังมีฐุหยางเว่ยเหยียนเองก็อยู่ในที่เกิดเหตุด้วย”

“ผมหมายถึงที่โรงแรมชิงไท่ คุณคุยกับเสี่ยวหลานเฉ่าในห้องนานมาก เนื้อหาที่พูดคุยคือสิ่งที่พวกเขาอยากรู้มากที่สุด” เนี่ยสิงเพิงเอ่ยต่อ “โรงแรมมิกล่องวงจรวัด วันนั้นยังเกิดไฟไหม้ ง่ายมากที่จะสืบทราบว่าคุณเคยพบหน้ากัน”

คิดถึงว่าถูกจับจากตนนั้นหลอก จางเสวียนไม่พูดอะไรอีก ถ้าเขาบอกว่าเสี่ยวหลานเฉ่าแค่เรียกเขาไปเพื่อคุยกันอย่างเปิดอก ไม่ได้พูดถึงคดี แม้แต่ครั้งคำ ไม่ต้องพูดถึงคนอื่น กระทั่งตัวเขาเองก็ยังไม่อยากเชื่อ ส่วนสาเหตุที่ถูกหลอก เพื่อรักษาหน้าตาของตนเอง ตีให้ตายเขาก็ไม่ยอมพูดเด็ดขาด

“เพื่อจะค้นหาเบาะแสเกี่ยวกับเซียวหลานเฉ่า พวกเขาต้องทุ่มเทกำลังทั้งหมดแน่นอน เวลานี้ถ้ามีคนให้ข่าวว่าคุณรู้ความจริงทั้งหมด เช่นนั้นแล้วไม่ว่าจะจริงหรือเท็จ พวกเขาก็ต้องตรวจสอบคุณจนถึงที่สุด”

“ใครเป็นคนให้ข่าว? เซียวหลานฮวา?”

เนี่ยสิงเฟิงแยมยิ้มไม่ได้พูดต่อ จางเสวียนเดาความคิดคนรักออกแล้ว เซียวหลานเฉ่ากับเขาไม่มีความขัดแย้ง ตรงกันข้ามเขายังเคยลงมือช่วยเหลืออีกฝ่ายหลายครั้ง เซียวหลานเฉ่าคิดอาศัยเขาในการดึงดูดความสนใจของตำรวจเป็นเรื่องที่ฟังขึ้น แต่ไม่มีความจำเป็นต้องทำร้ายเขา ตรงกันข้ามมีความเป็นไปได้สูงกว่าที่จางเจิ้งจะเป็นคนทำ จางเจิ้งตามหาเซียวหลานเฉ่ามาตลอด นอกจากเนี่ยสิงเฟิง หมอนั่นก็เป็นคนเดียวที่รู้ว่าเขาเคยพบเจอเซียวหลานเฉ่าหลายครั้ง

“ตกลงว่าเจ้าหมอนั่นคิดจะทำอะไรกันแน่?” จางเสวียนคิดไม่ออกยกมือเท้าแก้มพึมพำ “เซียวหลานฮวาลอกเงินเขา หรือขโมยคัมภีร์ลับของเขา ถึงต้องถูกเขาไล่ล่าไม่หยุดแบบนี่”

เนี่ยสิงเฟิงไม่พูดจา มีความรู้สึกที่จางเจิ้งเริ่มสนใจเซียวหลานเฉ่าหลังเกิดเหตุเพลิงไหม้ในโรงแรมซึ่งผู้ให้เพลิงไหม้ครั้งนั้นส่งวิญญาณอาฆาตสกุลหมาให้จากไป ขณะเดียวกันก็ก่อเกิดความอาฆาตครั้งใหม่ คิดถึงว่าจางเจิ้งจ้องใจมอບย่นตึงตูดผีให้ตน หัวคิ้วเขาขมวดโดยไม่รู้ตัว

“อาจถูกทำร้ายเพราะมีความสามารถบางอย่างซ่อนเร้นละมั้ง” จางเสวียนพูดประโยคนี้ออกมาโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ

เนี่ยสิงเฟิงไม่เข้าใจ ตอนที่ยากถาม จางเสวียนก็หลับตาไปเสียแล้ว

“ท่านประธาน ผมจะหลับสักงีบ ถึงแล้วอย่าลืมปลุกผมด้วย”

มาถึงศาลหลักเมืองอย่างรวดเร็ว เห็นจางเสวียนหลับสนิท เนี่ยสิงเพิง
ไม่ได้ปลุกเขา หลังจอตระกในลานจอดเสร็จ นึกไม่ถึงเขาจะตื่นขึ้นมาเองพอดี
อ้าปากก็เอ่ยทันที “จางเสวียนรู้เรื่องของเซี่ยเป่าคุนได้อย่างไร? หรือเขาตั้งใจ
ไปอยู่ห้องข้างๆ เพื่อจะเข้าไปใกล้คนบ้าคนนั้นโดยเฉพาะ?”

หายากมากที่เจ้าเทียนซืออ่อนหัดจะถึงขั้นเก็บเรื่องคดีไปครุ่นคิด
ระหว่างนอน

เนี่ยสิงเพิงอธิบายด้วยรอยยิ้ม “ตอนแรกน่าจะไม่รู้ จางเสวียน
จงใจย้ายไปเขตผู้ปวยอันตรายนะที่นั่นคนน้อย เหมาะจะใช้เป็นสถานที่
ทำพิธีอาคม บังเอิญเจอเซี่ยเป่าคุนที่นั่น หลังพบว่าเขาสามารถช่วยให้
แผนการของตนสำเร็จ จึงช่วยเขาหนีออกไป”

“ถ้าเช่นนั้นเขาหลอกให้เซี่ยเป่าคุนให้ช่วยเหลือตัวเองได้ไง? ความคิด
ของคนบ้านน่าจะคาดเดายากสิ”

“ไม่ ขอแค่กุมจุดอ่อนให้ได้ รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามอยากได้อะไร เมื่อเป็น

แบบนี้ทุกคนก็就会被หลอกใช้ได้ตามต้องการ...”

พูดถึงตรงนี้ เนี่ยสิงเฟิงพลันนึกถึงตัวเองในอดีตที่เคยหลอกใช้ เสวียนหมิง เขาจับบทสนทนาตามสัญชาตญาณ โชคดีที่จางเสวียนขาดความละเอียดอ่อน จึงไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติของเขา ขมวดคิ้วเอ่ย “จุดอ่อนของเขี่ยเป่าคุณคืออะไร? คนในครอบครัว... แ่แล้วท่านประธาน ดูเหมือนผมจะทำเรื่องเง่าบางอย่างไว้ แต่ตอนนี้ก็ไม่ว่ากันว่าเป็นเรื่องอะไร...”

นี่เป็นเรื่องปกติมาก ถ้าไม่สร้างปัญหาต่างหากถึงจะไม่สมเป็นเขา

เนี่ยสิงเฟิงไม่ได้ปล่อยให้เขาคิดฟุ้งซ่านอีก เอ่ยเร่งให้ลงจากรถ

“คุณอยากซื้อของกินไม่ใช่หรือ ยังไม่รีบไปอีก”

แม้ไม่ใช่วันหยุดสุดสัปดาห์ แต่ยังคงมีคนมากมายมาจตุรถูกราบไหว้ในศาลหลักเมือง นอกจากผู้มาสักการะแล้ว สองฝั่งริมทางยังมีแผงลอยขายอาหารตั้งเรียงราย จางเสวียนบอกว่าจะเลี้ยงเนี่ยสิงเฟิงเอง เขาซื้อผลไม้แห้งกับถั่วมาหลายชนิด ทั้งยังสั่งเจียนปิงไส้มันปู¹ มาอีกสองชิ้น ซอสหวานถูกทาลงบนผักกาดหอม ม้วนเข้าด้วยกันก็เป็นอันเสร็จสิ้น จางเสวียนยื่นเจียนปิงให้ แต่เนี่ยสิงเฟิงกินเพียงแค่อันเดียวเพราะไม่อยากกินอาหารมันเสีย

แผงคูวดวงอยู่ด้านหลังศาลเจ้า ทั้งสองเดินทะลุผ่านศาลหลักเมืองมาด้านหลัง มองเห็นแผงขนาดเล็กตั้งอยู่สองสามแผง บนแผงของแต่ละคนต่างปักป้ายเอาไว้ เดินหาไปตามป้ายไม่นานก็พบป้ายหมอดูเทพปากเหล็กเหล่าเจ๊ เขาเป็นคุณลุงที่ดูมีอายุพอสมควร ด้วยความที่ไม่มีลูกค้า เขาจึงสอดส่องมือไว้ในแขนเสื้อ เหนหลังฟิงหนักแก้อ้าบแดดสัปดาห์ แว่นสายตาเลื่อน

¹ เจียนปิงไส้มันปู เจียนปิงเป็นขนมลักษณะคล้ายเครป วิธีทำคือผสมแป้งกับน้ำให้เข้ากันแล้วนำไปย่างให้สุก ห่อไส้ชนิดต่างๆ ก่อนจะพับหรือม้วน

ลงมาอยู่ด้านล่างแล้วยังไม่รู้ตัว

เนี่ยสิงเพิงเดินเข้าไป เห็นบนป้ายเรียกลูกค้าเขียนไว้ว่า ทำนายดวง
จากวันเกิดแปดตัวอักษร ทำนายฝัน ตามหาคน เปลี่ยนเคราะห์ร้ายให้กลายเป็นดี ทำนายดวงระยะไกล คำพูดบรรยายสรรพคุณนี้เขียนไว้นั่นจนเต็ม
ป้าย เขาอดไม่ได้ที่จะหันมองจางเสวียนรูปหนึ่ง รู้สึกอยากเพิ่มด้านล่างอีก
ประโยคว่า...โอ้อวดเกินจริง

หน้าแผงมีเก้าอี้ตัวเดียว เห็นที่หมอดูเทพคนนี้คงกิจการไม่ดีนัก
จางเสวียนบอกให้เนี่ยสิงเพิงนั่ง ส่วนเขาใช้มือที่เพิงจะว่างตบโต๊ะ ร้องเรียก

“ตื่นๆ ลูกค้ามาหาถึงที่แล้ว”

เหล่าเจิ้งลื้มตาขึ้น เห็นจางเสวียนยัดเจียนปิงคำสุดท้ายเข้าปากพอดี
เขาขยับแว่นตาเล็กน้อย มองดูชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาทำทางจริงจังซึ่งนั่ง
อยู่ตรงหน้า จากนั้นเบือนสายตากลับไปทางจางเสวียน สีหน้าฉายแวว
ประหลาดใจ

“คุณคือ...” จางเสวียนชี้ป้ายด้านหลังเขา พบว่าไม่มีคำว่าทะลุชั้น
ฟ้าจึงถาม “หมอดูเทพทะลุชั้นฟ้าเหล่าเจิ้ง?”

“เหล่าเจิ้งคือเหล่าเจิ้ง จะกล้าเรียกตัวเองว่าทะลุชั้นฟ้า²ได้อย่างไร แค่
หาข่าวกันไปวันๆ เท่านั้น ท่านอย่าเยาะหยันผมแบบนี้สิ” เหล่าเจิ้งลื้มตาจาก
ความฝันอย่างสมบูรณ์ ยิ้มเอ่ย “คนระดับท่านยังต้องมาให้ผมทำนายดวง
อีกหรือ อย่าล้อเล่นเลย”

จางเสวียนใช้นิ้วโป้งชี้ไปด้านข้าง ความหมายคือคนที่จะทำนายดวง
ไม่ใช่เขา แต่เป็นได้เท่าท่านประธานของบ้านเขา

เหล่าเจิ้งยังคงหัวเราะไม่หยุด ส่งเสียงคล้ายเสียงหมูร้อง เอ่ยต่อด้วย

² ทะลุชั้นฟ้า ในภาษาจีนมีความหมายแฝงคือ เก่งกาจสุดขีด

ลำเนียงม้วนลั่น

“เขายังไม่จำเป็น แค่ดูก็รู้ว่าเป็นคุณชายที่คาบซ้อนทองมาเกิดชาตินี้มีทั้งเงินทองและความรุ่งเรืองมากจนรำคาญ ต่อให้มีปัญหาอะไรก็มีท่านช่วยคำจุน มาให้ผมทำนายดวงชะตา มิเท่ากับเป็นการทำลายชื่อเสียงผมหรอก”

เนี่ยสิงเพิงหันมองจางเสวียน รู้ได้ทันทีว่าคำพูดของเหล่าเจิ้งถูกใจหมอนืออย่างยิ่ง ประหนึ่งคนที่ถูกบอกว่ารำรวยคือตัวเขาเองจึงสุขใจจนยิ้มไม่หุบ

“เห็นที่คุณคงรู้จักพวกเรา”

“พวกเราที่อยู่ในวงการนี้จะไม่รู้จักท่านประธานสกุลเนี่ยกับปรมาจารย์จางผู้เชี่ยวชาญวิชาเสวียนเสวียไฉ่ยังงี้” เหล่าเจิ้งยิ้มตาหยีด้วยความนับถือ “ฉะนั้นวันนี้พวกคุณมาเที่ยวเล่นในศาลหลักเมืองสินะ?”

“เฮ้ ผมดังขนาดนั้นเชียรว!” ดวงตาจางเสวียนส่องประกายเมื่อถูกชื่นชม ซิงเอ๋ยตัดหน้าเนี่ยสิงเพิง

“แน่นอนอยู่แล้ว ท่านออกทั้งโทรทัศน์ ทั้งรายการวิทยุ กระทั่งเวลานั่งรถแท็กซี่ยังได้ฟังคำพูดเปี่ยมความรู้ความสามารถของท่าน ผมได้รับประโยชน์ไม่น้อยทีเดียว มีหลายอย่างที่ผมเอามาใช้กับวิชาทำนายดวงชะตา ท่านควรจะทำหนังสือได้แล้ว ต้องขายดีแน่”

“ยังไม่ไหวหรอก ยังไม่ไหว เทียบกับผู้เชี่ยวชาญเก่าแก่อย่างพวกคุณ ผมยังมีคุณสมบัติไม่พอ”

จางเสวียนโบกมือรัว แต่ไม่ว่าใครล้วนดูออกว่าเขาสนใจที่จะลงมือทำตามคำแนะนำของเหล่าเจิ้งเป็นอย่างยิ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้บทสนทนาต่อจากนี้กลายเป็นหัวข้อคัมภีร์หาเงิน เนี่ยสิงเพิงรีบตัดบท สอบถามเหล่าเจิ้ง

“ที่พวกเรามาครั้งนี้เพราะมีเรื่องอยากรู้อยากถาม เป็นเรื่องเกี่ยวกับ จางเยี่ยนฮั่ว”

“จางเยี่ยนฮั่ว? ใครกัน?”

“ก็คือลูกสาวของจางเสวี่ยซาน” ในฐานะเพื่อนร่วมวงการครั้งตัว จางเสวี่ยซานเข้าใจนิสัยเจ้าเล่ห์ของหมอดูตามแผงลอยพวกนี้เป็นอย่างดี เขา จึงสะกดกลั่นความอยากรู้อยากถามเรื่องการทำพิธีพิฆาตให้สั้นลงไว้ชั่วคราว เบื้องหลังความ สนใจทั้งหมดไปที่การสืบคดี “คุณไม่มีทางไม่รู้จักจางเสวี่ยซานสินะ?”

พูดถึงจางเสวี่ยซาน สีหน้าเหล่าเจิ้งเปลี่ยนไปเล็กน้อย ตอบกำกวม

“เคยได้ยิน คนที่เข้าโรงพยาบาลจิตเวชเมื่อไม่นานนี้สินะ จะว่าไปก็ น่าเศร้าเหลือเกิน”

“เรื่องน่าเศร้าพวกเราค่อยคุยกันวันหลัง คุณบอกมากกว่าก่อนว่าลูกสาว เขามาหาคุณหรือเปล่า?”

“ผมไม่รู้จักลูกสาวเขา อันที่จริงชื่อจางเสวี่ยซานผมก็แค่เคยได้ยิน แต่ละวันมีคนมาคุยดวงกับผมตั้งมากมาย งานผมยุ่งขนาดนี้จะจำได้ยังไงว่า ใครเป็นใคร นอกจากนั้นถ้าเป็นลูกสาวของจางเสวี่ยซาน จะมาให้ผมทำนาย ดวงได้ยังไง?”

มองดูแผงลอยขนาดเล็กที่เจียบเหงาไร้ลูกค้า เนี่ยสิ่งเพิ่งคิดในใจว่า เหล่าเจิ้งช่างกล้าพูดว่าตนงานยุ่ง เขาหยิบกระดาษชาปากกาที่วางไว้บนโต๊ะดูดวง ขึ้นมา วาดภาพคร่าวๆ ของจางเยี่ยนฮั่วออกมาอย่างรวดเร็ว ยื่นไปตรงหน้า อีกฝ่าย “เธอเคยมาขอให้ฉันช่วยทำงานให้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนชื่อเซี่ยเพย”

เห็นภาพนี้สีหน้าเหล่าเจิ้งเปลี่ยนไปเล็กน้อย จางเสวี่ยซานชะงักงัน เข้า มาดูด้วยความสนใจ เป็นภาพร่างคร่าวๆ แต่วาดลักษณะเด่นบนใบหน้าของ จางเยี่ยนฮั่วออกมาได้ใกล้เคียงมาก จึงอดไม่ได้ที่จะพยักหน้า

“ฝีมือการวาดภาพของท่านประธานยอดเยี่ยมขึ้นทุกที มีผู้พวกเรา
ร่วมกัน...”

เนี่ยสิงเฟิงยกมือห้ามคำพูดไร้สาระของเขา บอกกับเหล่าเจิ้ง

“ถ้าจางเยี่ยนฮั้วเคยมาหาคุณ ช่วยบอกเรื่องที่เธอให้อ้วนให้พวกเรา
ฟังที ตอนนี้ก็มีหลายคนประสบเคราะห์ร้าย คุณเองก็เป็นผู้บำเพ็ญวิชาเต๋า คง
ไม่อยากแบกรับความผิดเพราะเหตุนี้ใช่ไหม?”

“ท่านายดวงกับบำเพ็ญวิชาเต๋าเป็นคนละเรื่องกันนะท่านประธาน
พูดจาเหมือนคนนอกวงการแบบนี้เดี๋ยวก็ถูกหัวเราะเยาะเอาหรอก!”

ความกังวลของจางเสวียนกลายเป็นเรื่องไม่จำเป็น เหล่าเจิ้งไม่ได้
หัวเราะ กลับหลุบเปลือกตาลง ขดกายบนเก้าอี้ สีหน้าลังเล จางเสวียนรีบใช้
ไม้ตาย หยิบธนบัตรมูลค่าสูงหลายใบออกมาวางลงบนโต๊ะ

“นี่เป็นค่าข้อมูล คุณคิดดูให้ดีเถอะ ก่อนหน้านี้คุณไม่รู้เรื่อง อย่าง
มากก็แค่มีความผิดฐานหลอกลวง ตอนนี้รู้ว่ามีคนถูกทำร้ายยังปิดบังความ
จริง เท่ากับเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด โทษที่จะได้รับคนละเรื่องกันเลยนะ”

น้ำเสียงเคร่งขรึมไม่ธรรมดา เหล่าเจิ้งแบกรับไม่ไหวตามคาด เก็บ
ธนบัตรรวดเร็วแล้วตอบ

“อันที่จริงก็ไม่มีอะไรมาก แค่ผู้หญิงคนนี้มาบอกผมว่าระยะนี้เพื่อน
ของเธอค่อนข้างขัดสน เธออยากช่วยเหลือแต่ไม่สะดวกจะออกหน้า ให้ผม
เอาข่าวไปบอกต่อว่าให้เขาไปปราบผีที่บ้านหลังหนึ่ง พวกคุณก็รู้ว่าการนี้
ไม่ได้กว้างขวางนัก แต่ละคนงงหน้าไม่เห็นก้นหน้าก็ต้องเจอ จะแพร่ข่าว
สักอย่างเป็นเรื่องง่ายมาก เพราะเธอให้เงินมาไม่น้อย ผมจึงตอบตกลง”

ฟังถึงตรงนี้ จางเสวียนกับเนี่ยสิงเฟิงประสานสายตากันวูบหนึ่ง ต่าง
คิดในใจว่าที่เซี่ยเพยตกหลุมพรางเป็นฝีมือของจางเสวียนจริง ๆ

“ต้องโทษความอยากรู้ยากเห็นสมควรตายของผม ถึงได้ไปสืบเสาะมานิดหน่อย พบว่าคนชื่อเซียเพยมีความเป็นมาไม่ธรรมดา หลังสืบต่อถึงรู้ว่า จางเสียนฮัวเป็นใคร แต่ชีวิตของเซียเพยในเวลานี้ดูขัดสนจริงๆ หลังรู้ข่าวก็เป็นฝ่ายติดต่อผมเอง ผมบอกที่อยู่เจ้าของบ้านที่ต้องการความช่วยเหลือกับเขา แต่ผมไม่เคยพบหน้าเขาโดยตรง ติดต่อกันทางโทรศัพท์ตลอด”

“ไม่เคยพบหน้าแล้วเก็บค่านายหน้ายังงัย?” จางเสียนถาม สีหน้าบ่งบอกว่าถ้าไม่มีผลประโยชน์คุณก็จะกระตือรือร้นขนาดนี้ได้อย่างไร

เหล่าเจิ้งยิ้มขึ้น “ผู้หญิงคนนั้นให้มาเยอะมากแล้ว ทั้งเหตุการณ์นี้ยังแปลกประหลาดพิกล ผมกลัวจะพลอยเดือดร้อน ไม่พบหน้าจะเป็นการดีกว่า”

“ไม่ได้พบหน้าคุณยังรู้ว่าเขากำลังขัดสน สมเป็นหมอดูทะลุชั้นฟ้าจริงๆ”

“โอ้ ท่านอย่ามาล้อผมเล่นเลย ท่านดูป้ายของผมสิ มีคำว่าทะลุชั้นฟ้าเขียนไว้เสียที่ไหน แ่หาเงินเล็กน้อยเท่านั้น ผมยังไม่อยากถูกฟ้าผ่าหรือกนะ” เหล่าเจิ้งอธิบายอย่างจนปัญญา “พวกเขาเป็นศิษย์พี่น้อง จะช่วยเหลือกันย่อมมีวิธีมากมาย จำเป็นต้องจงใจจ่ายเงินเพื่อให้ผมออกหน้าหรือไง นอกจากนี้ ที่นั่นเป็นบ้านผีสิงที่ถูกทิ้งร้าง ใครจะกินอิ่มแล้วว่างเกินไปจนต้องไปไล่ผีถึงที่นั่นกันล่ะ?”

“ถ้ามันทำไมคุณไม่เตือนเซียเพย ทั้งที่รู้ว่าน่าจะมีปัญหา?”

ถูกเค้นถาม เหล่าเจิ้งหัวเราะเสียงแห้งสองที่ด้วยความใจแป้ว

“เพื่อหาข่าวกินเท่านั้น เพื่อหาข่าวกินเท่านั้น”

สายตาเขาจ้องมองไปยังเจียนปิงได้มันปูในมือที่จางเสียนยังไม่ได้กิน จางเสียนคิดว่าเขาอยู่ที่นั่นมาตลอดช่วงเช้าอาจยังไม่มีลูกค้าสักรายจึงยื่นเจียนปิงให้ด้วยความใจป้ำ

“ขอที่อยู่ผู้ติดต่อที่คุณได้มาจากจางเยียนฮั่วให้พวกเรา”

เมื่อได้ที่อยู่ ทั้งสองกลับขึ้นรถ จางเสวียนดูกระดาศ เป็นสถานที่เดียวกับที่เซี่ยเป่าคุนถูกตำรวจจับ เห็นที่เหล่าเจิ้งคงไม่ได้โกหก เขาอดพูดอย่างทอดถอนไม่ได้

“ที่ตำรวจสามารถจับเซี่ยเป่าคุนได้อย่างแม่นยำ คงเพราะได้เบาะแสจากจางเยียนฮั่ว นี่เรียกว่าใช้ลาโม่แบ่งเสร็จก็ฆ่าลาทิ้ง ถ้าลาขัดขึ้นอาจถูกวิสามัญฆาตกรรม ถือเป็นการอาศัยมือตำรวจกำจัดอันตรายซ่อนเร้น จากนั้นไปก็ไม่ต้องกังวลอะไรอีก”

เนี่ยสิงเฟิงขับรถออกไป “น่าเสียดาย พวกเขาประเมินสติปัญญาของเซี่ยเป่าคุนต่ำเกินไป ป่วยทางจิตไม่ได้หมายความว่ามีความจะมีสติปัญญาต่ำ เขาคงรู้แล้วว่าตัวเองถูกหักหลังถึงลอบทำร้ายจางเยียนฮั่ว”

“เซี่ยเป่าคุนลอบทำร้ายจางเยียนฮั่ว? ตั้งแต่เมื่อไรกัน? อา...ฮ่าๆ!”

จางเสวียนถามจบ ไม่รอคำตอบจากเนี่ยสิงเฟิงก็ขึ้นได้เอง เขาคิดถึงรอยแผลบนลำคอจางเยียนฮั่ว แล้วร้องลั่น “หรือเธอจะบาดเจ็บเพราะเซี่ยเป่าคุน?”

“คุณไม่คิดว่ารอยนั้นเหมือนรอยที่เกิดจากจากถูกไหมเย็บแผลรัดเหรอ?”

ที่สำคัญผู้ร้ายใจไม่ใช้เส้นไหมทั้งกำ แต่ใช้เส้นเดียวพันวนบนลำคอของเธอ ทำให้เธอทรมานแต่ไม่ถึงขั้นเสียชีวิต วิธีลงมือแบบนี้เหมือนเซี่ยเป่าคุนมาก ที่แปลกคือเซี่ยเป่าคุนฆ่าทุกคนที่เป็นอันตรายต่อตนเองแต่กลับละเว้นจางเยียนฮั่ว แน่จนว่าต้องไม่ได้เกิดจากความคิดเวทนาหญิงงาม ถ้าไม่ใช่เพราะจางเยียนฮั่วหนีมาได้เองด้วยความโชคดี ก็หมายความว่า

เซียเป่าคุนยังมีวัตถุประสงค์อื่น

“ทำไมเขาไม่ฆ่าเธอ?” เขาพิมพ์เสียงเบา

“จางเยียนฮั่วรู้วิชาอาคมบางอย่าง จะจัดการคนแก่สักคนไม่ใช่เรื่องยาก แต่เธอก็ลำบากไม่น้อย เกือบถูกฆ่ากลับไม่กล้าแจ้งตำรวจ ทั้งยังต้องพยายามปกปิด” พูดถึงตรงนี้จางเสวียนก็ตบตันซาซาตใหญ่ บอกกับเนียลิ่งเฟิงด้วยความตื่นเต้น “ที่เธอยอมเป็นฝ่ายให้เบาะแสดกับพวกเราด้วยตัวเอง อาจเพราะความหวาดกลัว ท่านประธาน พวกเราหาโอกาสดึงเธอมาอยู่ฝ่ายเดียวกันเถอะ รวมกับคำให้การของเหล่าเจิ้ง เท่านั้นก็สามารถชี้มูลความผิดจางเสวียนได้แล้ว!”

“ถ้าเธอยอมร่วมมือกับพวกเราข้อมูลที่ให้มาจะไม่ใช่แค่คำบอกใบ้ ผมคิดว่าที่เธอบอกเบาะแสดของเหล่าเจิ้งให้พวกเราถือเป็นขีดจำกัดสูงสุดแล้ว ที่สำคัญคำให้การของเหล่าเจิ้งสามารถยืนยันได้แค่ที่เซียเพยถูกทำร้ายเป็นความตั้งใจของจางเยียนฮั่ว ส่วนเซียเป่าคุน ต่อให้ถูกจับแต่เพราะเขาเป็นผู้ป่วยจิตเวชขั้นรุนแรง คำให้การของเขาไม่สามารถใช้เป็นหลักฐาน ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้มัดตัวจางเสวียนได้ หมอนั่นเจ้าเล่ห์มาก ไม่ให้ตัวเองมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์มาแต่แรก ใช้ประโยชน์จากทุกคนรอบกายที่สามารถใช้งาน ไม่เว้นแม้แต่ลูกสาวตัวเอง เซียเป่าคุนเองก็เป็นแค่เครื่องมือของจางเสวียนต่างหากคือฆาตกรตัวจริง”

“ในเมื่อเป็นแบบนี้ ทำไมพวกเราจะต้องมาหาเหล่าเจิ้งอีก? เรื่องที่เขาบอกเป็นสิ่งที่พวกเรารู้มาแต่แรกแล้วทั้งนั้น”

“ผมแค่อยากพิสูจน์ว่าข้อสันนิษฐานของตัวเองถูกต้องหรือไม่ ถ้าทุกอย่างเป็นฝีมือของจางเสวียน พวกเราต้องยับยั้งการเคลื่อนไหวขั้นต่อไปของเขาให้ได้โดยเร็วที่สุด ป้องกันไม่ให้ผู้บริสุทธิ์ตกเป็นเหยื่ออีก”

“ถ้าจางเยียนฮั่วถูกฆ่าเพราะเหตุนี้ มือของเขาก็จะเปื้อนเลือดของ
คนอื่นหนึ่งคน” จางเสวียนพลิกจี้ลูกกระสุนบนโทรศัพท์มือถือ “ในบาง
ความหมายจำเป็นต้องยอมรับว่าเขาป่วยทางจิตอย่างรุนแรง...ท่านประธาน
ตอนนี้พวกเราจะไปไหน?”

“ที่อยู่ของเซียเปาคุนเป็นทางผ่านพอดี ผมอยากไปดูสักหน่อย”

“ผมคิดว่ามีความเป็นไปได้สูงมากที่เขาจะซ่อนตัวอยู่ในร้านขายของ
ถูกตำรวจจับไปแล้วครั้งหนึ่ง คนโง่เท่านั้นที่จะซ่อนอยู่ที่เดิม” จางเสวียน
โบกมือไม่หยุด ยืนกรานหนักแน่น “ไม่มีทาง ไม่มีทาง”

“จริงอยู่ว่าไม่มีทาง ผมแค่อยากไปดูว่าจะสามารถหาเบาะแสพบ
บ้างหรือไม่ และทำไมจางเยียนฮั่วต้องจงใจเพิ่มคำว่าทะลุชั้นฟ้าไว้หน้าชื่อ
ของเหล่าเจิ้ง?”

“ความเห็นของวีรบุรุษย่อมแตกต่าง สถิติปัญญาของท่านประธานยิ่ง
ใช้ยิ่งสูงจริงๆ” จางเสวียนทำกิริยานวดกลางหว่างคิ้วเพื่อแสดงความสงสัย
ของตน “ผมรู้สึกแปลกมาแต่แรกแล้ว ฝีมือการทำนายของเหล่าเจิ้งดูเหมือน
ไม่ได้สูงส่ง แต่กล้าขนานนามตัวเองว่าหมอดูเทพทะลุชั้นฟ้า จะไม่โอ้อวดมาก
เกินไปหน่อยหรือ?”

น้ำเสียงเย้ยความภาคภูมิใจทำให้เนียสิงเฟิงอดไม่ได้ที่จะเหลือบมอง
วูบหนึ่ง ส่วนที่เขา ‘รู้สึกแปลก’ เป็นคนละเรื่องกับที่จางเสวียนพูดโดยสิ้นเชิง
เจ้าหมอนี้จะคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไปหน่อยไหม?

มาถึงสถานที่ซึ่งเซียเปาคุนเคยพักอาศัย อยู่ไม่ไกลจากร้านขายของ
ศพสกุลเซีย เป็นอะพาร์ตเมนต์คนโสดที่เก่ามาก จางเสวียนใช้วิธีถนัดเหมือน
เช่นเคย ล้วงบัตรประจำตัวตำรวจที่ทำเองไปหาเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ พูดคุย

ครู่หนึ่ง เจ้าของอะพาร์ตเมนต์ก็พาพวกเขาไปยังห้องเช่าโดยไม่สงสัยอะไรเลย ระหว่างทางยังชวนสนทนาเรื่อยเปื่อย ได้ทราบว่าเป็นห้องที่จ้างเยียนฮั่วเช่าไว้ จ่ายค่าเช่าห้องล่วงหน้าสามเดือน เจ้าของอะพาร์ตเมนต์จึงปล่อยห้องให้เธออย่างง่ายดาย ใครจะรู้ว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นฆาตกรวิกลจริต

“ตอนนี้พอคิดถึงแล้วยังรู้สึกกลัวอยู่เลย ถ้าเขาเกิดคลุ้มคลั่งขึ้นมา แล้วกลับมาฆ่าคนจะทำยังไง? คุณตำรวจ พวกคุณต้องเฝ้าเขาไว้ให้ดี”

“วางใจเถอะ วางใจได้เลย ผมรับรองว่าไม่มีปัญหา”

เกี่ยวกับเรื่องที่เสียเป่าคุณหลบหนี ทางตำรวจไม่ได้ประกาศต่อสาธารณชน ดังนั้นจึงเสียนคิดว่าตนอย่าพูดจาส่งเดชดีกว่า ประเดี๋ยวจะทำให้คนอื่นตื่นตกใจ ความยึดติดของเสียเป่าคุณไม่ได้อยู่ที่นี้ ขอเพียงไม่ยุ่งโมโหเขา เชื่อว่าเขาไม่มีทางตั้งใจวิ่งกลับมาฆ่าคนโดยเฉพาะ

ห้องของเสียเป่าคุณตกแต่งเรียบง่าย นอกจากเครื่องเรือนเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีอยู่ในห้องแต่เดิมแล้ว ก็มีเพียงเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนไม่กี่ชุด เสื้อผ้าทั้งหมดเป็นสีน้ำเงินเข้มเหมือนชุดผู้ป่วยในโรงพยาบาลจิตเวช เห็นทีแม้เขาจะออกมาแล้ว จิตใจก็ยังคงคุ้นชินกับชีวิตที่ต้องถูกกักขัง

ของใช้ส่วนตัวมีน้อยจนพวกเขาไม่จำเป็นต้องพลิกหา จางเสวียนเดาว่าต่อให้มีวัตถุสำคัญก็อาจถูกตำรวจค้นเจอและเอากลับไปแล้ว เขาแบสองมือให้เนียสิงเฟิงแทนความหมายว่ามาเสียเที่ยว ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เนียสิงเฟิงและจางเสวียนกำลังจะไปจากที่นี่ ทันใดนั้นภายใต้แสงตะวันที่สาดส่อง ก็มองเห็นวัตถุบางอย่างสะท้อนแสงอยู่ใต้ขาของโต๊ะอาหาร เมื่อเดินเข้าไปเก็บขึ้นมาจึงพบว่าเป็นจี้ดลับทรงวงรีที่เปิดปิดได้ สีของจี้ในส่วนที่ชุบทองกลอกหมดแล้วและไม่มีสร้อย หากมิใช่เพราะแสงแดดส่องลงมาพอดี ของชิ้นเล็กขนาดนี้ก็ยากที่จะถูกสังเกตเห็น

เนี่ยสิงเพิงเปิดจี้ตลับออก พบว่าในนั้นติดภาพถ่ายไว้ทั้งสองด้าน ผีง
ซ้ายเป็นสามีภรรยาคนหนึ่ง ผีงขวาเป็นพี่สาวน้องสาว ดูจากสีของภาพน่าจะ
ผ่านมาหลายปีแล้ว ศีระของคนที่สี่มีขนาดเล็กมาก ดูออกเพียงแวบแวมว่า
ชายคนนั้นคือเซียเปาคุณในวัยหนุ่ม

“นี่คือภาพถ่ายทั้งครอบครัวของเซียเปาคุณละมัง? เขาร่ายกครัวแล้ว
ยังพกของแบบนี้ ช่างไม่กลัววิญญานอาฆาตมาทวงแค้นเอาเสียเลย”
จางเสวียนที่ชะโงกหน้าเข้ามาดูภาพถ่ายด้วยอดเอ่ยค่อนขอไม่ได้

“อาจหล่นตอนเขาพยายามขุดขึ้นตอนถูกตำรวจจับกุม แต่ผ่านมา
นานขนาดนี้ ทำไมเขาไม่กลับมาเอาคืน?”

“เขาต้องไม่รู้แน่ ๆ ว่าทำตกไว้ที่ไหน หรืออาจกลัวว่าถ้ากลับมาอาจ
กลายเป็นการเหยียบกับดัก ท่านประธานพูดเองไม่ใช่หรือว่าเขาโศกสูงมาก
น่าจะเข้าใจหลักการนี้สิ”

ไม่ คนที่ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่แบบเซียเปาคุณ สำหรับสิ่งที่เขาอยาก
ได้ ต่อให้รู้ว่าอันตรายเขาก็ต้องกลับมาเอาแน่ ถึงขั้นยินดีฆ่าคนเพื่อการนี้
ดังนั้นที่เขาไม่กลับมาต้องเป็นเพราะมีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ

จะเป็นเรื่องอะไรกันแน่?

จิตใจเนี่ยสิงเพิงอลหม่าน รวากับค้นพบเบาะแสบางอย่าง แต่เพราะ
เบาะแสเหล่านั้นยุ่งเหยิงเกินไป จึงไม่อาจจะเรียบเรียงได้ในทันที รู้เพียงนี่คือ
ลางบอกเหตุว่าอันตรายกำลังจะมาเยือน

“พวกเราไปบ้านสกุลเซียกันเดี๋ยวนี้!”

เขาพูดพลางวิ่งนำออกไป จางเสวียนที่อยู่ด้านหลังตะโกน

“ท่านประธาน ผมยังดูไม่เสร็จ ขอผมดูอีกที”

จี้ถูกโยนมาให้ กว่าจะเสวียนจะรับไว้และพิจารณาอย่างละเอียด

เสร็จ เนี่ยสิงเพ็งก็วิ่งลงชั้นล่างไปแล้ว เขารีบวิ่งไล่ตามไป ยืนจ้ำให้เนี่ยสิงเพ็งดูด้วยความดีใจ “ผมรู้สาเหตุที่เซี่ยเป่าคุนไม่มาจางเยี่ยนฮั่วแล้ว ท่านประธาน คุณว่าจางเยี่ยนฮั่วหน้าตาคล้ายลูกสาวคนโตของเขาหรือเปล่า?”

ครั้งนั้นลูกสาวคนโตบ้านสกุลเซี่ยแม้จะโชคร้ายชีวิต แต่หลังจากคดีสกุลเซี่ยถูกเปิดเผย เธอทนรับการทิ่มแทงจากคำวิพากษ์วิจารณ์ของสาธารณชนไม่ไหว สุดท้ายจึงฆ่าตัวตายด้วยการนอนบนรางให้รถไฟทับ จางเสวียนไม่เคยเห็นหน้าตาเธอ แต่เด็กหญิงในภาพถ่ายมีรูปโฉมงดงามสดใส ในเวลาที่เซี่ยเป่าคุนควบคุมสภาพจิตใจไม่อยู่ จะเข้าใจผิดว่าจางเยี่ยนฮั่วเป็นลูกสาวตนก็เป็นเรื่องที่สามารถเข้าใจได้

เนี่ยสิงเพ็งขึ้นรถแล้วสตาร์ท หลังฟังคำพูดจางเสวียนจบด้วยความใจเย็นก็เอ่ยเพียงประโยคเดียว

“คุณดูหนังสยองขวัญมากเกินไปแล้ว”

“คุณพูดแบบนี้ได้ใจแมวกวัก ผมกำลังครุ่นคิดเนื้อหาของคดีด้วยความตั้งใจแท้ๆ...”

“รีบเอากุญแจไปคืนเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ ผมจะไปแล้ว”

หายากที่เนี่ยสิงเพ็งจะรีบร้อนขนาดนี้ จางเสวียนไม่มีเวลาให้โต้แย้ง รีบวิ่งไปคืนกุญแจแล้วกระโดดขึ้นรถ รอจนรถแล่นออกไปแล้วเขาถึงถาม “คุณว่าคำพูดผมมีเหตุผลหรือเปล่า?”

“มี ดังนั้นตอนนี้พวกเราต้องไปหาหลักฐานพิสูจน์ว่าข้อสันนิษฐานของคุณถูกต้องหรือไม่”

รถแล่นมาถึงร้านค้าสกุลเซีย มองเห็นแต่ไกลว่าตำรวจที่ถูกส่งมา
เผ่าที่นี้หายไปหมดแล้ว บางที่ตำรวจอาจให้ความสำคัญกับการตามหา
เซียวหลานเข้ามามากกว่า จุดนี้ทำให้พวกเขาสามารถตรวจสอบคดีสะดวงขึ้น

เคยมาหลายครั้ง ทั้งสองจึงคุ้นเคยกับที่นี่เป็นอย่างดี เข้าไปแล้ว
ค้นหาในห้องที่ใช้วางโลงศพเป็นอันดับแรก ช่วยกันเปิดฝาโลงที่ละใบ ไม่พบ
ช่องทางลับ สิ่งเดียวที่แตกต่างจากก่อนหน้านี้คือมีฝาของโลงศพใบหนึ่งหายไป
โดยไม่ทราบสาเหตุ ไม่รู้ว่าถูกตำรวจเคลื่อนย้ายออกไปในระหว่างการ
ตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุหลังเกิดคดีฆาตกรรมหรือเปล่า แต่เพราะไม่สำคัญ
และไม่มีลักษณะผิดปกติอย่างอื่นอีก เนี่ยสิงเฟิงจึงไม่ได้ใส่ใจ หลายปีก่อน
กองถ่ายเคยมาที่นี่ เขาคิดว่าถ้ามีทางลับประตูลับอะไรทำนองนี้ พวกเขาควร
จะค้นพบตั้งแต่ตอนถ่ายทำแล้ว

จากนั้นทั้งสองไปยังหอเก๋อโหลว ประตูถูกติดเทปกัน จางเสวียน
ใคร่ครวญครุ่นหนึ่ง หลังพบว่าไม่สามารถเปิดประตูโดยไม่ทำลายเทปกันก็ยก

เท้าถีบประตูเสียเลย

เนี่ยสิงเพิงอยากยับยั้งแต่สายไป จางเสวียนเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ

“มีคนเป็นข้าหลวงอยู่ในวังหลวงช่างดีเหลือเกิน เรื่องเล็กน้อยแบบนี้
อีกเดี๋ยวเว่ยเหียนต้องช่วยจัดการให้แน่”

บานประตูส่งเสียงลั่นเอี้ยดฮึด โยกไปโยกมาไม่หยุดเนื่องจาก
จางเสวียนออกแรงมากเกินไป แสงตะวันสาดส่องเข้าไป ทอดลงบนราวกัน
กึ่งปริแตกที่อยู่ฝั่งตรงข้ามพอดี ศพซึ่งห้อยอยู่บนนั้นถูกเก็บไปแล้ว แต่เมื่อทั้ง
สองเงยหน้ามองกลับมีความรู้สึกเหมือนยังมองเห็นเงาคนโยกไหวอยู่ตรงนั้น

จางเสวียนยืนพนมมือที่หน้าประตู เขาเคยทำพิธีสดสงฆ์ที่นี่ ไม่มี
วิญญาณอาชாதหลงเหลืออีก แต่เมื่อเผชิญหน้ากับพื้นที่เย็นเยียบฝั่งตรงข้าม
เขายังคงยกมือทำสัญลักษณ์ขอรบกวนตามความเคยชิน เดินเข้าไปแล้วล้วง
ยันต์ป้องกันสิ่งอัปมงคลกับยันต์พลังกังส้งหารภูตผีหลายใบให้เนี่ยสิงเพิง

“พูดคุยกันอย่างมีมารยาทก่อน ไม่ได้ผลค่อยใช้กำลัง ถ้าผิดนโน
ไม่ให้เกียรติ ท่านประธานก็ใช้ยันต์จัดการเลย”

ตึง!

เสียงดังสนั่นแว่วมาจากด้านหลัง ราวกับเป็นการตอบสนองต่อ
คำเตือนของเขา สายลมคลั่งพัดม้วน บานประตูถูกปิดรุนแรง ตัดขาดแสง
สว่างเพียงหนึ่งเดียว พื้นที่แห่งนี้จมสู่ความมืด จางเสวียนยกคิ้วให้เนี่ยสิงเพิง

“เห็นที่พวกเราจะต้องใช้วิธีหลังแล้ว”

หลังเสียงสะท้อนคือความเงียบยาวนาน มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น
จางเสวียนถามเสียงเบา “ท่านประธานไม่รู้สึกละแปลกหรอ คราวก่อนตอน
พวกเราไม่ได้มีตขนาดนี้ บนหน้าต่างเหมือนมีอะไรแววนไว ทำให้มืดจน
มองไม่เห็น”

“เพราะมีคนต้องการให้พวกเราเห็นไม่ชัด”

เรื่องนี้ยังยืนยันข้อสันนิษฐานของเขา เชียเป่าคุนซ่อนตัวที่นี่ ตำรวจติดเทปกันที่หน้าประตู นึกว่าเทปกันอยู่ในสภาพสมบูรณ์ก็หมายความว่าไม่เคยมีคนเข้ามา คิดไม่ถึงว่าที่นี่คือบ้านของเชียเป่าคุน เขาอาศัยอยู่ที่นั่นหลายสิบปีต้องรู้ทางเข้าออกอื่นแน่

รอนจันปรับสายตาเข้ากับความคิดได้แล้ว เนี่ยสิงเพิงเดินไปสำรวจดูที่หน้าต่าง พบว่าบนนั้นแขวนผ้า幔ไว้ ทั้งยังตอกไม้กระดานทับไว้หลายแผ่น ยากจะดึงผ้า幔ออกมา

“จะทำให้ซับซ้อนขนาดนี้ทำไม?” จางเสวียนลองอยู่สองที่แต่ไม่สำเร็จจึงอดพูดไม่ได้ “ตอกไม้กระดานไว้เยอะขนาดนี้ ไม่กลัวถูกตำรวจลาดตระเวนด้านนอกสังเกตเห็นเอาเสียเลย หรือเขาจะอยู่โรงพยาบาลจิตเวชมานาน ขอสอบถามที่มีดมิด?”

ความคิดของผู้ป่วยจิตเวชเขาไม่สามารถเข้าใจ เหตุผลอาจเป็นอย่างที่จางเสวียนพูด แต่การที่เชียเป่าคุนทุ่มเทขนาดนี้ น่าจะมีสาเหตุอื่นที่สำคัญกว่า

เนี่ยสิงเพิงเดินไปยังผนังฝั่งตรงข้ามตามความทรงจำ ตอนมาครั้งแรกเขาไม่ได้สังเกตการตกแต่งของที่นี่ กระทั่งตอนจางเสวียนทำพิธีอาคมแล้วมีคนลึกลับปรากฏตัว หลังจากนั้นเขาก็โยงความสัมพันธ์ของเชียเป่าคุนกับจางเสวียนเข้าด้วยกัน ทำให้ निकออกกะทันหันว่าที่ซ่อนของเชียเป่าคุนไม่ได้เร้นลับมาก แต่เป็นสถานที่ซึ่งอยู่ใกล้พวกเขามากที่สุด เชียเป่าคุนใส่ใจหอเกอโหลวขนาดนี้ มีความเป็นไปได้ว่าเขาอยู่ที่นี่มาตลอด ไม่เคยไปไหน

ข้อสงสัยพวกนี้เขาเคยพูดกับเว่ยเหียนตั้งแต่ตอนที่จางเสวียนถูกตำรวจพาตัวไป แต่ไม่รู้ว่เพราะรายงานของเว่ยเหียนไม่ได้รับความสำคัญ

หรือมีคนจงใจปิดคดี จนป่านนี้ตำรวจก็ยังไม่ส่งคนมาตรวจสอบที่นี้อย่าง
ละเอียด

จางเสวียนเดินตามเนี่ยสิงเพิง กำลังจะถามว่าพบอะไรบ้างก็ได้ยิน
เสียงร้องให้แผ่วเบาดังแว่วมา ปะปนกับเสียงกระแทกของลูกแก้ว เขามองไป
ตามเสียง เห็นลูกแก้วจำนวนมากกลิ้งลงมาจากบันได ลูกแก้วเรียงกันเป็น
ทางเดินที่สองประกายแสงจาง ชันบนซึ่งเป็นปลายสุดของทางเดินมีเงาสีขาว
ขนาดเล็กโยกไหวไปมา มองดูคล้ายเด็กหญิงผู้ผมเปียคนนั้น

พบว่าจางเสวียนมองเห็นตน เด็กหญิงโบกมือให้ จางเสวียนได้ยิน
เสียงร้องที่ทั้งร้อนรนและแผ่วเบา

“ช่วยหนู! ช่วยหนู!”

อี เคยทำร้ายเขาหลายครั้ง ยังกล้ามาขอความช่วยเหลือจากเขานึก!

จางเสวียนคิดอย่างหงุดหงิด แต่ก็รู้ว่าในบางครั้งวิญญาณอาฆาต
วนเวียนอยู่ในแดนมนุษย์ไม่ใช่เพราะไม่ยอมจากไป แต่ถูกบังคับให้อยู่ต่อ
ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา ในฐานะครอบครัวของเซียเป่าคุน พวกเขาสองแม่ลูก
มีความอาฆาตหนักกว่าผิวนอื่นมาก หากไม่แก้ปัญหาคาถันเหตุก็ยากจะส่ง
พวกเขาไปสู่สุคติ

ตอนนี้เซียเป่าคุนกลับมาแล้ว เขาคิดว่าเด็กหญิงอาจเกรงกลัวบิดา
ตนเอง ถึงได้หาโอกาสขอความช่วยเหลือจากเขา ไม่นานว่าเซียเป่าคุนอาจ
ซ่อนตัวอยู่ในมุมใดมุมหนึ่งของชั้นบนนี้เอง

พอคิดได้แบบนี้ จางเสวียนก็รีบวิ่งขึ้นไปชั้นบน ลูกแก้วหายไปหลัง
จากที่เขาเดินผ่าน ตอนแรกเขาไม่ได้สังเกต แต่ไม่นานก็พบความผิดปกติ รู้สึก
หนักที่เท้าเหมือนถูกบางอย่างกำไว้ เมื่อก้มหน้าลงมอง ถึงเห็นว่าแสงสว่าง
หายไปแล้ว ลูกแก้วเหล่านั้นกลายเป็นมุกสีแดงราวกับโลหิต เชื่อมต่อกันเป็น

เส้น คัดตัวขึ้นมาเหมือนสิ่งมีชีวิต พันสองขาของเขาไว้แล้วกระชากไปด้านหลังสุดแรง

จางเสวียนอยู่ช่วงกลางของบันได การฉุดกระชากทำให้เขาเสียสมดุล ขณะรีบยื่นมือไปคว้าราวบันได นึกไม่ถึงว่ามุกโลหิตจะชิงพันมือเขาไว้ก่อน ทำให้เขาไม่สามารถเคลื่อนไหว จากนั้นมีเสียงสั่นสะเทือนดังมาจากเหนือศีรษะ วัตถุขนาดใหญ่ที่อยู่บนช่อร่วงลงมา พุ่งเข้าหาศีรษะเขา

ในความมืดจางเสวียนมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้นได้แต่อาศัยสัญชาตญาณแยกแยะอันตรายที่จะมาเยือน เขารีบร่ายคาถาโดยไม่รอช้า มุกโลหิตที่รัดไว้แน่นหลุดออก กระเด็นไปพร้อมยันต์ในมือ จากนั้นเขาจึงเหวี่ยงไหมวัดวิญญานออกมา คัดขึ้นไปติด้านบนในจังหวะเดียวกับที่วัตถุพาดลงมา พลันทพของอาวุธอาคมด้านลคมคลั่งที่พัดเข้าหาเขาไว้ได้ จางเสวียนกุมราวบันไดพลิกกายข้ามไปด้านนอก กระโดดลงไปถึงชั้นหนึ่งอย่างราบรื่น

แทบจะในเวลาเดียวกันมีเสียงโครมครามดังลั่นข้างหู วัตถุนั้นหนักเกินไปทำให้พื้นสั่นสะเทือน เสียงไม้ปริแตกแว่วมา คือราวบันไดที่ไม่อาจรองรับแรงกระแทก บริเป็นรอยแยกขนาดใหญ่ตรงกลาง ฝุ่นตลบทั่วบริเวณ จางเสวียนล้าลจจนไถ่ไม่หยุด

“จางเสวียน!”

เฝ่ยสิงเฟิงรู้สึ่กผิดปกติตั้งแต่ตอนที่เด็กหญิงปรากฏตัวแล้ว เด็กที่ดูใสซื่อกลับทำให้พวกเขาตกอยู่ในอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน แต่ยังไม่ทันกล่าวเตือน อันตรายก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเสียก่อน เขาวิ่งเข้าไป อาศัยแสงจากโทรศัพท์มือถือมองเห็นจางเสวียนอยู่ในสภาพกึ่งคุกเข่า มือค้ำพื้นหอบหายใจแรง ดวงตากลายเป็นสีครามแสงงามได้แสงสว่าง มุมปากข้างหนึ่งยกขึ้นเล็กน้อย รอยยิ้มเย็นชาชั่วช้าทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะตะลึงงัน

รอยยิ้มแบบนี้ไม่ควรเป็นของจางเสวียน แต่เขากลับรู้สึกคุ้นเคย
อย่างยิ่ง เพราะมันทำให้เขานึกถึงเทพเจ้าแห่งทิศเหนือผู้เอาแต่ใจตัวเองใน
อดีตคนนั้นโดยไม่รู้ตัว

“ท่านประธาน?”

เสียงเรียกดังสติเนี่ยสิงเพิงกลับมา เมื่อหลุดจากภวังค์ เห็นคนที่
คุกเข่าอยู่ตรงหน้าตนยังคงเป็นคนเดิมในยามปกติ จึงรีบเข้าไปพุงด้วย
ความ
ร้อนรน

“เป็นยังงี้บ้าง บาดเจ็บหรือเปล่า?”

“ฮึ ถ้าผมบาดเจ็บ ศัตรูก็ต้องเจ็บหนักกว่า”

น้ำเสียงกับสีหน้าของห้องนั้นทำให้จางเสวียนดูน่าชกจนเนี่ยสิงเพิง
อดยิ้มไม่ได้ หัวใจที่กังวลพลันผ่อนคลายลง ได้ยินเสียงร้องไห้หน้าเวทนาว่า
เดิมของเด็กหญิงดังมาจากชั้นบน คราวนี้ไม่ใช่เล่นละคร แต่เธอได้รับบาดเจ็บ
จริง เขาถาม “คุณทำอะไร?”

“ซัดยันต์สยบผีที่เขียนด้วยเลือดใส่เธอไปหนึ่ง” เห็นเนี่ยสิงเพิงหน้า
เปลี่ยนสี จางเสวียนบอก “วางใจเถอะ ไม่ใช่เลือดผม ผมแค่ใช้ประโยชน์จาก
ของเหลือใช้ เอาเลือดเธอมาเขียนยันต์ ผีเด็กก็คือผีเด็ก นี่กว่าจะสามารถ
ควบคุมเลือดตัวเองให้ฆ่าคน อย่าลืมนึกว่าเธอตายแบบไหน เลือดของเธอคือ
สิ่งที่สามารถสยบตัวเธอเองมาแต่แรก”

เนี่ยสิงเพิงไม่เข้าใจวิชาเต๋าเหล่านี้ แต่จางเสวียนไม่เป็นไรก็พอ พุง
เขาขึ้นมา เห็นว่าบันไดถล่มไปเกินครึ่ง กระดานไม้หนาหนักที่ด้านบนกว้าง
ด้านล่างแคบ¹ติดอยู่ตรงกลาง ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นฝ่าโลงศพที่หายไปนั่นเอง

ตอนนี้ถึงเข้าใจความลับที่ฝ่าโลงศพหายไป เนี่ยสิงเพิงตกใจจน

¹ เป็นลักษณะของโลงศพจีนที่ฝั่งศีรษะจะมีขนาดกว้างกว่าฝั่งปลายเท้า

เหวี่ยงเอ็นไหลโซมทั่วร่าง นึกเสียใจภายหลังในความเฉื่อยชาของตน ทั้งที่รู้สึกแปลกใจกลับไม่คิดให้ลึกซึ้ง โชคดีที่จางเสวียนหลบพ้น มิฉะนั้นเขาไม่มีทางให้อภัยในความเลินเล่อของตนเองแน่

คิดถึงว่าเป็นฝีมือผิดที่จงใจลงมือกับจางเสวียน ความโมโหพวยพุ่งขึ้นในใจ เนี่ยสิงเฟิงกำหมัดโดยไม่รู้ตัว อยู่ด้วยกันมานาน ต่อให้รอบด้านมีดมีดจางเสวียนก็รับรู้ถึงความโมโหของเขาได้ในทันที จึงตบไหล่เขาเบาๆ

“ที่จริงผมรู้มาแต่แรกแล้วว่าเป็นฝีมือพวกเธอ คำโบราณกล่าวไว้ว่า คำพูดผีเชื่อไม่ได้ ถูกหลอกครั้งหนึ่งน่ะช่างเถอะ ถ้าถูกหลอกครั้งที่สองครั้งที่สามอีก อาจารย์ที่อยู่เฝ้าประตูมีหวังโมโหจนกระโดดออกมาจากหลุม สาดผงไข่มุกใส่หน้าแล้วด่าผมว่าโง่”

เป็นการเปรียบเทียบที่ทำให้นึกภาพออกทันที ความโมโหของเนี่ยสิงเฟิงเลือนหายกว่าครึ่งในพริบตา เอ่ยอย่างหงุดหงิด “เวลาแบบนี้ยังไม่มีสิ่งที่จะล้อเล่นอีก”

เสียงร้องให้ขึ้นบนยังคงดังก้องกังวาน จางเสวียนส่งสัญญาณมือให้เนี่ยสิงเฟิง พวกเขาข้ามฝาโลงศพบนบันไดแล้วเดินขึ้นไปชั้นบน มองเห็นอักขระยันต์สีทองส่องสว่างท่ามกลางความมืด เจวร้างสีเทาที่ถูกสะกดไว้ได้ยันต์ดินร่นไม่หยุด มุกโลหิตสีแดงเชื่อมต่อเป็นเส้นยาว พันร่างเธอไว้ตรงกลางอย่างแน่นหนา ไม่ว่าเธอจะกระชากอย่างไรก็ไม่อาจหลุดพ้นพันธนาการนั้น แสงทองที่มั่งคั่งเจิดจ้าเจิดจ้าส่องสว่างเป็นระยະ

จางเสวียนเดินเข้าไป พอเห็นเขา เด็กหญิงก็ร้องไห้จ้าทันที

“เจ็บเหลือเกิน เจ็บเหลือเกิน พี่ชาย ยกโทษให้หนูเถอะ หนูจะเป็นเด็กดี ไม่ก่อเรื่องอีก”

เมินคำขอร้องของอีกฝ่าย จางเสวียนเอ่ยราบเรียบ “ฉันไม่ได้ทำลาย

ดวงวิญญาณเธอทันทีก็ถือว่าใจดีมากแล้ว เห็นแก่ที่เธออายุยังน้อย ฉันให้โอกาสครั้งสุดท้าย เธอจะกลับสู่วัฏสงสารโดยดีหรือจะผินไม่ไปจากที่นี่ต่อให้วิญญาณต้องแตกดับ?”

“ไม่เอา ไม่ไป ไม่ไปจากที่นี่ จะเอาคุณพ่อคุณแม่ คุณแม่บอกว่าถ้าพี่ชายตายก็จะมีใครขัดขวางไม่ให้พวกเราอยู่กันพร้อมหน้าอีก ฮือๆ...”

“โลกนี้ไม่มีการอยู่กันพร้อมหน้าชั่ววันจันทร์ และไม่มีการแยกจากกันตลอดไป อย่ายึดติดอีกเลย ตามฉันมาเถอะ”

ผีน้อยไม่รู้จักแยกแยะผิดถูกดีชั่ว ยังดีที่เธอไม่เคยฆ่าคน จางเสวียนไม่อยากทำให้เธอทรมานอีก โบกมือทีเดียวเพื่อเก็บยันต์กลับคืนมา มุกโลหิตที่มัดเธอไว้ลอยขึ้นตามยันต์ หลังสะท้อนจนกระจายก็เลือนหายไปกลางอากาศ นั่นคือความคิดชั่วร้ายของเด็กหญิง เมื่อความคิดนั้นจางหายอย่างน้อยเธอก็จะไม่สามารถใช้ภาพลวงตาของลูกแก้วทำร้ายใครได้อีก

จางเสวียนประสานดัชนีอาคม ทำสัญลักษณ์นำทางและเริ่มร่ายคาถาสวดส่ง เด็กหญิงร้องไห้สะอึกสะอื้นคล้ายหวาดกลัวมาก แต่ไม่กล้าต่อต้านการขึ้นนำของคาถา เดินมาทางเขาอย่างว่าง่าย อีกเพียงนิดเดียวก็จะสามารถจับดวงวิญญาณเธอไว้ได้ กลับมีสายลมคลั่งก่อเกิดกลางความมืด ฝ่าโลงที่ติดอยู่กลางบันไดลอยขึ้นอีกครั้ง พุ่งเข้าหาจางเสวียน

เนี่ยสิ่งเพิงรืบคว่ากอดจางเสวียนไว้ พวกมันตัวไปทางด้านข้าง ฝ่าโลงศพไม่ได้ทำให้พวกเขาบาดเจ็บ แต่ขัดจังหวะการร่ายคาถาของจางเสวียน เมื่อปราศจากการควบคุม เด็กหญิงก็รีบแผ่นหนีทันที ตามด้วยเสียงตะโกนของหญิงสาว “ห้ามพาเธอไป!”

เทียบกับเด็กหญิงแล้วความอาฆาตของผู้เป็นแม่ยิ่งสาหัสกว่า ฝ่าโลงศพเคลื่อนไหวขึ้นลงเพื่อโจมตีพวกเขาภายใต้การควบคุมของเธอ หอ

เกอโหลมีพื้นที่กว้างขวาง แต่ฝ่าโลงศพหนักเกินไป ทุกครั้งที่กระแทก พื้นและผนังไม้จะเกิดรอยยุบรุนแรงตามไปด้วย ชี้เลื่อยฝุ่นผ่นรอบด้านปลิวฟุ้ง บีบให้จางเสวียนกับเนี่ยสิงเฟิงถอยหลังไม่หยุด เห็นผีสาวไม่มีที่ท่าจะรำมือจางเสวียนโมโหแล้ว ตวาดใส่เงาผีที่รวมกันเป็นกลุ่มก้อน

“ฉันส่งเด็กไปสู่สุคติเพราะหวังดี ถ้าเธอขัดขวางอีกอย่าหาว่าฉันลงมืออำมหิต!”

ผีสาวเหมือนไม่ได้ยิน ยังคงใช้พลังจิตเคลื่อนไหวฝ่าโลง มองเห็นฝ่าโลงศพที่อยู่ตรงหน้าตั้งตรงขึ้นแล้วพุ่งเข้าหาตัวด้วยความเร็วผิดปกติ จางเสวียนสะบัดไหมร์วัดวิญญานพันทันไว้ กำลังจะอัญเชิญเทพมังกรทำลายความอาฆาตของมัน ก็เห็นเนี่ยสิงเฟิงชิงวิ่งเข้าไปก่อน สองมือกุมมิดนอแรด ฝ่าลงไปยังฝ่าโลงโดยตรง

ท่ามกลางเสียงดังสนั่น ฝ่าโลงแตกเป็นชิ้นด้วยจิตอำมหิตของมิดนอแรด เศษไม้ปลิวว่อน ผีสาวถูกโจมตี เธอล้มลงบนพื้นส่งเสียงร้องน่าอนาถ จางเสวียนฉวยโอกาสบวงสรวงยันต์กักตัวเธอไว้ แสงทองที่ส่องออกจากยันต์ล้อมเป็นวงรอบเงาผี ร่างผีสาวตัวสั่นเพราะแรงสะท้อนจากพลังกังเส้นผมยาวแผ่สยายเผยให้เห็นใบหน้าขาวซีดที่ซ่อนอยู่หลังเส้นผม ดูคล้ายหญิงสาวในภาพถ่ายของจี้ดัลป์

ด้านข้างมีเสียงร้องให้ดังแว่วมา คือเด็กหญิงที่วิ่งกลับมาเมื่อพบว่าแม่ของตนได้รับบาดเจ็บ ท่ามกลางพลังกังของมิดนอแรด เงาผีซีดจางลงทุกที แต่เธอกลับไม่รู้จักรังวี่หนี มองดูแม่ของตนและส่งเสียงร้องให้โศกเศร้า

จางเสวียนเฝ้าการคงอยู่ของเธอ ในเมื่อผีสาวเข้าสู่หนทางแห่งผีร้ายแล้ว เมตตาเธอมีแต่จะเป็นการทำร้ายตนเองและคนอื่น เขาติดนิ้วจุดยันต์สองมือประสานดัชนีอาคมฆ่าผีที่กลางอก อ้าปากตะโกน “ด้วยอำนาจแห่ง

ทิวาและราตรี อสนีพาดพัน...”

ทว่าเพิ่งจะร้ายคาถาเปลวเพลิงเทพได้สองประโยคก็ถูกผลักเข้าที่หัวไหล่อย่างรุนแรง จางเสวียนยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกเนี่ยสิ่งเพลิงจุดลงพื้นเสียก่อน มองดูยันต์ที่ร่วงหล่นลงมา เขาโกรธจัด ทำไมคาถาเปลวเพลิงเทพถึงใช้ยากใช้เย็นขนาดนี้! ใช้คราวใดเป็นต้องถูกขัดขวางได้ทุกครั้ง จึงอดร้องด่าไม่ได้

“แมวกวัก คุณมีความใจอ่อนในแบบสตรีอีกแล้ว คุณรู้หรือเปล่าว่าผมทำแบบนี้...”

คำพูดที่เหลือยังไม่ได้พูดออกมาจากปากก็ได้ยินเสียงเสียดแหลมแหวกฝ่าอากาศผ่านข้างหูไป ผ่นังผั่งตรงข้ามถูกยิง มีเสียงบึงดังขึ้น จางเสวียนชะงัก เสียงที่ดังตามมาต่อจากนั้นเป็นหลักฐานยืนยันว่าเขาโดนถูก... นั่นคือเสียงที่เกิดจากการยิงกระสุน

ในตอนนี้อย่างไรก็ตามใจว่าตนโวยวายผิดไป หากมิใช่เพราะเนี่ยสิ่งเพลิงกระชากออกทันท่วงที เขาต้องได้กินลูกกระสุนแน่ แม้จะไม่ตายแต่ก็เจ็บมาก สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าเขากลับเจ็บที่สุด

“อาจเป็นคนของหน่วยปฏิบัติการพิเศษ อย่าสนใจเรื่องจับผิดอีกเลย ปกป้องตัวเองให้ดีกว่า” ก่อนที่เขาจะได้เอ่ยปากขอโทษ ก็ได้ยินเนี่ยสิ่งเพลิงกระซิบแบบนึ่งที่ข้างหูขึ้นมาก่อน

นี่เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว แต่ลำบากไม่น้อยกว่าจะจับผีแม่ลูกคู่นี้ได้ กลับต้องมาถูกขัดขวางกลางคัน จางเสวียนไม่เหลือความอดทนอีก คิดอย่างหงุดหงิดว่าในเมื่อคนพวกนี้ชอบตามติดเขาไม่เลิกราเหมือนวิญญูณอาฆาต ก็ให้พวกเขาได้เห็นสักทีเถอะว่าวิญญูณอาฆาตที่แท้จริงเป็นอย่างไร

เสียงยิงปืนดังจากรอบด้านอีกหลายนัด ยังดีที่ฝ่าโลงแตกเป็นชิ้นใหญ่

หลายชิ้นแล้ว ใช้เป็นโล่กันกระสุนให้พวกเขาได้พอดี แต่หลังมีคนเปิดไฟ
ตำแหน่งซ่อนตัวของพวกเขาก็ถูกค้นพบอย่างรวดเร็ว คนเหล่านั้นถือปืนเล็ง
มาทางพวกเขาและลั่นไกไม่หยุด ฝ่าโลงที่ขวางอยู่ด้านหน้าถูกยิงจนพุนเป็น
รังผึ้ง

บัดซบ คนพวกนี้เสียสติไปแล้ว เข้ามาถึงก็ยิงปืนโดยไม่แยกแยะ
อะไรสักอย่าง!

ต่อให้เป็นสมาชิกของหน่วยปฏิบัติการพิเศษ พฤติกรรมแบบนี้ก็ไม่
สมเหตุสมผลเกินไป จางเสวียนสงสัยว่าคนเหล่านี้ได้รับข่าวลับแปลกประหลาด
บางอย่างมาหรือเปล่า ถึงได้ปฏิบัติราวกับพวกเขาคือองค์กรก่อการร้าย

มีคนพุ่งตัวเข้ามา เมื่อมีแสงสว่างจากไฟฉาย ชื่นสองจึงไม่ได้มีดมืด
อย่างในตอนแรก ปากกระบอกปืนเล็งมาทางพวกเขา สภาพเหมือนกำลัง
เผชิญศัตรูใหญ่หลวง ระยะใกล้ขนาดนี้ ไม่กระดานขึ้นเดียวไม่มีประโยชน์อีก
จางเสวียนนึกเสียใจภายหลังเหลือเกินที่วันนี้ก่อนออกจากบ้านไม่ได้พา
ฮั่นเปามาด้วย ตอนนี้จะอัญเชิญก็ไม่ทันแล้ว ได้แต่ถามเนี่ยสิงเฟิงเสียงเบา

“มีผ้าเช็ดหน้าสีขาวไหม?”

“อะไรนะ?”

เนี่ยสิงเฟิงฟังไม่เข้าใจเพราะงูทะเลบุกเกินไป จางเสวียนได้แต่ถามซ้ำ
“กระดาดพิษงูสีขาวก็ได้”

คราวนี้เนี่ยสิงเฟิงเข้าใจแล้ว เขาละเหี่ยวใจขึ้นมาทันที สายตีสว่างสอง
สามที เห็นตำรวจนอกเครื่องแบบเข้าใกล้มากขึ้นทุกขณะ จางเสวียนรีบถ่วง
ย่นตีบหนึ่งออกจากกระเป๋ากางเกง ยื่นออกมาจากหลังไม้กระดานแล้วโบก
ไปมา ตะโกนลั่น “ยอมแพ้แล้ว ยอมแพ้แล้ว อย่ายิงอีกเลย”

ปัง! เสียงปืนดังขึ้น ยันต์ของจางเสวียนถูกยิงทะลุเป็นรูใหญ่ เขาริบ

หัดมือกลับ กระสุนเจียดผ่านข้างกายเขาชนิดที่แทบจะมีกลิ่นดินปืนเตะจมูกเลยทีเดียว

“บอกว่ายอมแพ้แล้วยังจะลงมืออีก ตั้งใจจะฆ่าคนสินะ เจ้าพวกสารเลว!”

ความหุนหันพลันแล่นของตำรวจนอกเครื่องแบบกระตุ่นไฟโทสะของจางเสวียนได้สำเร็จ เห็นคนคนนั้นยืนอยู่ใกล้เงาผี เขาพลันเกิดความคิดล้วงกระเป๋ากางเกงอีกครั้ง สิ่งที่ยิบออกมาคือขวดแก้วขนาดเล็ก เขาใช้นิ้วโป้งดันจุกไม้ออก ขว้างไปทางคนไม่รู้จักผิดชอบชั่วดีคนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามตอบสนองว่องไว เห็นว่ามีวัตถุประหลาดก็ลั่นไกทันที แต่เขาไม่ยิงปืนยังดีเสียกว่า การตัดสินใจผิดพลาดนี้ทำให้ขวดแก้วแตกกลางอากาศ ของเหลวในนั้นสาดกระเซ็นไปทั่ว ส่วนหนึ่งเลอะใบหน้าเขา ที่เหลือส่วนใหญ่สาดลงบนร่างผีสาว กลายเป็นสีแดงเลือดไปทั้งแถบ น่าเวทนาอย่างยิ่ง

“นั่นคงไม่ใช่เลือดหมาดำใช่ไหม?” เนี่ยสิงเพิงอดถามไม่ได้

“เปล่า เดี๋ยวนี้เลือดหมาดำหายาก ไม่มีแบบที่เป็นเลือดบริสุทธิ์ด้วย” จางเสวียนมองดูผลงานที่เขาสร้างขึ้นด้วยความพอใจ “นี่เป็นน้ำยันต์ผสมกับเลือดจิงซุสสองสามหยด แม้คำตอบแทนจะเป็นการถูกเขาคดขี่ทางการเงิน แต่ก็ถือว่าใช้การได้ดีทีเดียว”

น้ำเสียงกระหยิ่มยิ้มย่อง เนี่ยสิงเพิงฟังแล้วไม่รู้ควรพูดอะไร ได้แต่ถอนใจเอ่ย “โอเคขอบคุณไม่แล้ว”

เมื่อครู่คำตาของจางเสวียนขาดช่วงกลางคัน ทำให้ผีสาวมีโอกาส

² เลือดหมาดำบริสุทธิ์ ตามตำราต้องเป็นเลือดสุนัขตัวผู้ขนสีดำน้อย ไม่จำกัดสายพันธุ์ อายุหนึ่งเดือนขึ้นไปและไม่เคยผสมพันธุ์มาก่อน

พักเหนื่อย ยันต์ที่ห้อยบนร่างเธอถูกกระสุนยิงร่วงไปแล้ว เดิมเธอสามารถหลบหนี แต่ในตอนที่เคลื่อนไหวได้กลับถูกสาธิตเล็ดลงบนร่าง เจ็บจนส่งเสียงร้องลั่น ด้วยการกระตุ้นรุนแรงของน้ำยันต์ วิญญานถูกบังคับให้ปรากฏโฉม ต้นนรกกลางอากาศไม่หยุด เส้นผมยาวยุ่งเหยิงเป็นก้อน ใบหน้าขาวซีดและที่เพ้าปรากฏตรงหน้าตำรวจนอกเครื่องแบบกะทันหัน ต่อให้เขาเคยผ่านการฝึกฝนมานานก็ต้องตกใจจนกระโดดไปด้านหลัง เท้าเหยียบถูกเศษฝาโลงล้มหายหลังลงบนพื้น

บรรดาตำรวจนอกเครื่องแบบหลายคนที่เหลือวิ่งมาถึงในเวลานี้พอดี เมื่อแหงนหน้าก็เห็นผีสาวลอยอยู่กลางอากาศ ใบหน้าเต็มไปด้วยเลือด สีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดอย่างยิ่ง ทุกคนปวดหูเพราะเสียงกรีดร้องอเนกอนาถของเธอ ความรู้สึกตอนนี้จึงมีแค่อยากวางอาวุธแล้วปิดหูเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าเธอเข้ามาได้อย่างไร ยิ่งไม่สามารถอธิบายสาเหตุที่เธอลอยอยู่กลางอากาศได้ ปรากฏการณ์ที่อยู่เหนือสามัญสำนึกนี้ทำให้พวกเขาไม่รู้ว่าควรรับมืออย่างไรดี

ผีสาวกำลังเจ็บปวดเพราะถูกรบกวนด้วยน้ำยันต์ พอเห็นพวกเขาก็เหมือนได้พบที่ระบาย พุ่งเข้าหาพร้อมเสียงกรีดร้อง เล็บของเธอเป็นสีแดงเลือด ยามที่ยกสองมือขึ้นมองเห็นชัดเจนว่าปลายนิ้วมีเลือดหยด คนปกติเมื่อเจอสถานการณ์แบบนี้คงตกใจจนหมดสติ แต่คนพวกนี้สมแล้วที่เคยผ่านการฝึกฝนแบบพิเศษ แม้จะหวาดกลัวแต่ก็ยังแสดงออกอย่างมั่นคง ยกปืนสาธิตกระสุนใส่เธอพร้อมกัน

น่าเสียดายพวกนั้นเป็นแค่กระสุนธรรมดา ใช้กับผีสาวไม่ได้ผล ทุกคนมองเห็นกระสุนทะลุผ่านร่างเธอที่เป็นหมอกดำ ก่อนจะยังไปถูกตำแหน่งอื่น จากนั้นสองคนที่อยู่ด้านหน้าสุดก็ถูกโจมตีด้วยจิตอำมหิตของ

เธอ ร่วงพวงเขาลอยขึ้นกลางอากาศแล้วร่วงตกลงมาอย่างแรง หดสติไปทันที ปีนในมือกระเด็นไปไกลมาก

“ขอร้องละ ปีนพกใช้กับผีไม่ได้ผลหรอก” เห็นคนอื่นจะยิงปืนใส่ผีสาวต่อ จางเสวียนอดพิมพ์ไม่ได้ “ถ้าปีนพกฆ่าผีได้ จะมีเทียนชื่ออย่างพวกเราไว้ทำอะไร...อะ!”

ถ้าไม่ใช่เพราะระยะนี้ถูกคนของหน่วยปฏิบัติการพิเศษยอยก่อกวนไม่เลิก จางเสวียนคงเข้าไปช่วยนานแล้ว แต่ปากกระบอกปืนไรต์วงตา เขาไม่เอากินกระสุนเพราะความอวดดีของตัวเอง ขณะกำลังดูพวงเขาถูกผีสาวจุ่มอย่างไ้ทางตอบโต้ด้วยความสนุกสนานและได้ระบายความโมโหไปด้วยในตัว ประกายแสงวูบหนึ่งพลันวาดผ่านสมอง เขาคิดเรื่องสำคัญมากอย่างหนึ่งขึ้นได้

“เป็นอะไรไป?” เนี่ยสิงเฟิงถึงกับหุ้ใจเพราะเสียงตะโกนโวยวายของเขาจึงรีบถามทันที

“ท่านประธานผมคิดวิธี...”

จางเสวียนหลุดจากภวังค์ เห็นเนี่ยสิงเฟิงสีหน้าตึงเครียด เขาได้แต่กลืนคำพูดที่เกือบหลุดจากปากกลับลงคอ ถ้าบอกท่านประธานในสถานการณ์อันตรายขนาดนี้ว่าตนคิดวิธีหาเงินที่ดีมากออกมาได้อย่างหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะถูกตบกลงไปชั้นล่างในที่เดียวหรือเปล่า

“...วิธีแผ่นหนี่ที่ดีมากได้แล้ว!” เขาพูด

เสียงปืนดังต่อเนื่องรอบด้าน เนี่ยสิงเฟิงจึงไม่ทันสังเกตอาการชะงักชั่วคราวของอีกฝ่าย ถาม “ต้องทำยังไง?”

นัยน์ตาจางเสวียนหมุนกลอก รีบคิดวิธีในพริบตา บอกให้เนี่ยสิงเฟิงยื่นมือออกมา เขียนคาถาลงบนฝ่ามือเขาอย่างรวดเร็ว เอ่ยเสียงเบา “นี่เป็น

อาคมพรางตาที่ผู้บำเพ็ญวิชาเอาไว้กันเป็นประจำ คิดค้นขึ้นมาเพื่อหลบหนี โดยเฉพาะ เวลานี้ไม่ใช่แล้วจะใช้ตอนไหน”

ระหว่างพูด เพื่อเสริมประสิทธิภาพของคาถาจึงเสวียนจึงหยิบยันต์ใบหนึ่งให้เนี่ยสิงเพิง มองดูความคล่องแคล่วของเขา เนี่ยสิงเพิงคิดในใจว่า ในอดีตเมื่อครั้งที่จางเทียนซือคิดค้นอาคมพรางตา ไม่มีทางนึกถึงแน่นอนว่า ชนรุ่นหลังของเขาจะเอามาใช้เพื่อหลบหนีตำรวจ

จางเสวียนจัดการกับเนี่ยสิงเพิงเสร็จก็หันมาเขียนของตัวเองบ้าง หารู้ไม่เพิงเขียนลงบนฝ่ามือได้แค่สองขีดจะมองเห็นเงาผีลอยอยู่ตรงหน้า เด็กหญิงที่หายตัวไปนานปรากฏตัวตรงหน้าเขา เหมือนอยากจะตีสนิท ถึงได้พยายามขยับเข้าใกล้เขาไม่หยุด

เมื่อครูจะส่งไปสู่สุคติเธอก็ไม่ยอม ตอนนี้ยังกลับมาทำไม?

จางเสวียนจ้องเธอด้วยความหงุดหงิด “ทำอะไร?”

“คนเยอะมาก หนูกลัว...ฮือๆ!”

‘คนเยอะมีอะไรน่ากลัว พวกเขามองไม่เห็นเธอสักหน่อย แต่พวกเขามองเห็นฉัน!’

คิดแล้วจางเสวียนอยากจะโยนเด็กหญิงกลับไปให้แม่ของเธอเหลือเกิน แต่เด็กหญิงส่งเสียงร้องไห้หน้าเวทนา เงาผีวูบไหว ดูท่าทางคงกลัวจริงๆ เห็นที่คำกล่าวที่ว่าผีกลัวคนชั่วจะไม่ได้เป็นแค่คำเล่าลือไร้มูลเหตุ

“เธออย่าร้องไห้ ฉันจะหาวิธีไล่พวกเขาไปให้เอง”

ขึ้นร้องต่อไปต้องดึงดูคนพวกนั้นมาทางนี้แน่

ความกังวลของจางเสวียนกลายเป็นจริงในวินาทีถัดมา กระสุนของ

³ จางเทียนซือ หมายถึงจางเต๋าลิงซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งนิกายเจิ้งเต๋าแห่งลัทธิเต๋า เขาถูกชนรุ่นหลังเรียกขานว่าจางเทียนซือ

ตำรวจนอกเครื่องแบบไม่อาจทำร้ายผีสาว แต่กระตุ้นจิตอำมหิตของเธอได้สำเร็จ ประกอบกับภูณ้ายันต์ทรมาน เธอในตอนนี้อยู่แทบจะอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่ง หลังซัดตำรวจนอกเครื่องแบบหลายคนล้มลงบนพื้นก็หันมาเห็นลูกสาวอยู่ข้างข้างเสวียน นึกว่าเขาจะทำร้ายพวกเธออีก ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะไม่สนใจยันต์ในมือเขา ส่งเสียงคำรามแล้วโผล่เข้าสู่อย่างไม่คิดชีวิต

“ไม่เกี่ยวกับฉัน...”

ไม่รอจางเสวียนอธิบาย ผีสาวพัดสายลมคลั่งที่ควบคุมด้วยความโกรธเกรี้ยวมาทางพวกเขา แผ่นไม้ที่ใช้กันกระสุนปลิวลอยออกไปในพริบตา เห็นสายลมนั้นคมกริบดุจมีดโลหะ เนี่ยสิ่งเพิงซึ่งวิ่งมาด้านหน้า ยกมีदनอแรดเพื่อด่านทานสายลมคลั่ง นึกไม่ถึงว่าเศษฝาโลงซึ่งกระเด็นอยู่ทั่วพื้นจะปลิวว่อนกลางสายลม พลังทำลายล้างของพวกมันไม่ได้ด้อยกว่าลูกกระสุน เนี่ยสิ่งเพิงได้แต่สะบัดอาวุธอาคมไม่หยุดเพื่อปกป้องจางเสวียน

นี่ทำให้พวกตำรวจนอกเครื่องแบบมีโอกาสพักหายใจ อุบัติการณ์ให้แสงสว่างที่พวกเขานำมาตกแตกหมดแล้วในระหว่างการต่อสู้กับผีสาว แสงสว่างเพียงจุดเดียวที่หลงเหลืออยู่ในห้อง ไม่สว่างพอที่จะทำให้เห็นสถานการณ์ปัจจุบันโดยสิ้นเชิง หลังสัมผัสได้ถึงตำแหน่งของผีสาว พวกเขาก็พากันระดมยิงปืนใส่เธออีกครั้ง จางเสวียนเป็นห่วงว่าเนี่ยสิ่งเพิงจะได้รับบาดเจ็บ รีบกระซวกเขาไปทางด้านข้าง ส่วนตนเองเท้าเส้นเชลล์ในระหว่างหลบกระสุน จึงถูกสายลมคลั่งที่ผีสาวซัดมาโจมตีเข้ากลางอก ร่างพลิกคว่ำลงไปด้านหลังหลายตลบ กระแทกผนังเสียงดังตึง สองมือที่สะบัดไปเรื่อยไม่รู้ชนเข้ากับตรงไหน ผ่นด้านหลังเคลื่อนออก ตัวเขากลิ่งหลุนๆ ลงไปตามขั้นบันไดที่ปรากฏขึ้นกะทันหัน

โชคดีที่บันไดไม่ได้ชันมาก ทั้งยังสร้างจากไม้ การลื่นไถลลงมาจึงไม่

สร้างบาดแผลให้ลึกเท่าไร หลังกลิ้งลงมาถึงพื้นจางเสวียนก็ใช้มือพุงตัวพลิก
กายขึ้นมาทันที พบว่านอกจากตาลายเวียนศีรษะแล้ว ที่เหลือไม่เป็นไรมาก

หลังยืนมั่นคงแล้วจางเสวียนพบว่าโต๊ะที่อยู่ติดกำแพงมีเทียนสอง
เล่มจุดไฟไว้ แสงเทียนสลัวโยกไหวไปมา เทียบกับชั้นบนแล้วที่นี้สว่างกว่า
มาก ตอนที่ยกหน้าอีกครั้งแล้วเห็นปลายดาบชี้อยู่ตรงหน้าตน เขาตกใจจน
เหงื่อเย็นผุดขึ้น

มันคือหุ่นชุดเกราะทองแดงความสูงครึ่งร่างมนุษย์ ไม่รู้หุ่นทองแดงนี้
มีที่มาจากไหน แต่กิริยาถืออาวุธของมันอันตรายมาก จางเสวียนยกมือข้าง
หนึ่งขึ้น ดึงดาบคมซึ่งมีระยะห่างจากดวงตาตนแค่ไม่กี่เซนติเมตรออก บิดหุ่น
ทองแดงให้เปลี่ยนทิศ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้บริสุทธิ์ได้รับบาดเจ็บ ตัวเขาไม่ตาย
ก็จริง แต่หากถูกปลายดาบแทงทะลุศีรษะ จุดจบที่ต้องเสียโฉมจะยิ่งน่ากลัว
กว่า

“อาจารย์คุ้มครอง” เขาพิมพ์เสียงเบา